

Szakáli Anna

*Hajnali
Napköszöntő*

*Szakáli Anna:
Hajnali Napköszöntő ©*

*Nyelvhelyesség:
Bemné dr. Schneider Mária*

A kötetben található képek Gosztola János (Siófok) munkái.

*A címlapon Hirschman Attila (Zamárdi) felvétele:
Napkelte a Székelykőnél*

*Kiadta: Balatonpressz Kft
8600Siófok, Mikszáth K. u. 19/b
Tel./fax: 84/313-656
e-mail: smaragdpress@axelero.hu
Felelős kiadó: Gyarmati László
Nyomdai előkészítés: Béres Rita*

*Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 251460
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató*

ISBN: 9632195191

"Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is."

(Máté ev. 5., 1-12. vers)

Bertinek és Annamarinak

Anya

Ajánlás

A magyar nyelvnek a világörökség egyik legragyogóbb szellemi kincsének kellene lennie! Ezt a meghökkentő kijelentést nem a nemzeti elfogultság mondatja velem, hanem Mezzofanti bíborosnak (több mint ötven nyelven beszélt), és John Bowringnak megállapításai a magyar nyelvről. Ők abban az indogermán szellemű világban élve szóltak nyelvünk "angyali" eredetéről, amire ma is jellemző, hogy nemzeti értékeit szereti más népek értékei fölé helyezni. Ha ilyen jeles személyiségek is magasztalni tudták nyelvünket, akkor higgyük el, hogy az valóban csodálatos.

Például kitűnően alkalmas az igék - az isteni tervek, a teremtés kibontakoztatásának mozzanatai - költői eszközökkel történő kifejezésére. E gondolat fényében tesszük fel azt a kérdést: mi a költő feladata? A válasz roppant egyszerű: a költő költ. Mint a madár, csakhogy a költő afféle Szentlélekmadár, akinek nyilván nem meszes héjú tojásokon kell kotlania, hanem a szellem világtojásai vannak fészke, azaz saját lénye közepén. Ezekért a szellemi világtojásokért felelős, szavakban történő kiköltésükre elhivatott. Aztán, midőn kész van a vers, az igék nemcsak hogy átjáródnak a költő szeretetétől, energiáitól, de fel is nevelődnek és szervesen rendezett szavakként szárnyalnak.

Egy ilyen igeköltőnk nekünk is van. A "nekünk" most többet jelent, mint a lakóhely közössége. Ő, és mi, itt élünk az általa életre keltett/költött versek szülőhelyén, és bár legyenek a legszemélyesebb szerelmi vallomások, mind nekünk való, magunkra vehető gondolatok. Minket ugyanis a térben, időben közös lét levegője éltet, s ez a valóság szívünkig, elménkig hatol: Anna versei nekünk beszédesebbek, mert ismerjük őt, és mert együtt ismerjük a felettünk elszálló felleget, a helyi fényeket, a nagy vizet, az itteni kerteket, köveket, erdőket, az embereket, múltat és jelent. Együtt éljük át az ünnepeket, egymáshoz szólunk örömeinkben-bánatunkban. Mindez több, mint a lakóhely azonossága. Ez a közösség a hely szellemében való részesülésünk. A földi lét balatoni sugarán haladásunk, a Léladó felé!

A jó vers a Teremtőtől a Költőn át vezet a Befogadó Lélekig. Ha nem a Teremtő a forrása, a költemény léha, bármi csinos héjba öltöztetik is. A jó versnek tehát az egyetemes emberi lét a magva, ezért való bárkinek a földtekén.

Kedves Olvasó! Tárja ki hát szívét-lelkét Szakáli Anna verseinek! Beáramlik rajta általuk egy hites szép világ, beköltözik oda éltetőn a teremtés "Annás" megtestesülése. A székely ember így kínálja táplálékát: - Használja bátran! Magam is csatlakozom "hezzá". Használja lelke táplálására Anna költeményeit, Kedves Olvasó, mert "erőst jó uruság", hiszen Isten ajándékai!

Gál Péter

Hajnali Napköszöntő

*Haragjukban elsápadnak a csillagok,
mikor végre megszületik a hajnal.
Lángoló fény száguld, és tűzangyalok
özönlenek a fénykapukon át,
köszönteni az ős-napanyát,
jönnek égi szárnyakon.*

*A Nap hatalma élet és halál.
Lángpallossal a lét közepén áll,
atom-kohóban izzik ez a fény.
Csillagrendszer égő kerekén
száguld a végtelenen át,
magával vonszolva
a bolygókkal megrakott égi taligát.*

*Ó, Nap! Te hatalmas!
Örök forgás örvényében
táncolsz az isteni szóra,
míg máglyádból kiég a láng, a tűz,
s összeroskadva hullsz a mélybe,
magaddal rántva az élet csíra bábjait,
egy anyagtalan negatív létbe.*

*S az összedőlt, élettelen világban
az átlukadt tér, sötét örként áll,
a semmi félelmetes kapujában.
És jelez a kvazár, mint anyja méhében
a növekvő gyermekszív hangja,
míg megszüli az új Napot az ige
tűzgolyóvá formáló robbanása.*

*Hatalmad újra élet és halál,
mikor kohódban fellobban,
tombolva kap erőre a fény,
hogyan a csillagrendszer égő kerekén
újra száguldj a végtelenen át,
magaddal vonszolva bolygóiddal
együtt, a gyémántos égi taligát.*

*A többi csillag, fényedben sápadtan áll,
lángsugarad már fényév milliókra jár.
S a tűzangyalok jönnek, megint özönlenek
a fénykapukon át,
köszönteni az ős-napanyát,
jönnek égi szárnyakon.*

2005. július

ÖRÖKRE HOZZÁD SIMULVA**Mintha**

*Mintha verssé válna
minden szavad,
külön, külön dallamba fordul,
mikor előnt a hála,
a könnyem csordul,
mert hiányzik a szép,
az ölelés álma,
s csak a betűk selyme,
a szavak bája simogat.*

*Mintha boldogsággá
szelídülne össze,
minden leírt szó
engem bátorít,
csak tovább, tovább,
ó, hogy andalít,
mintha fülembé sutognád,
a bánattól fosztott élet,
mélységes szent titkait.*

2005. március 8.

Mosolyok születnek

*Mosolyok születnek éjszaka bennem,
felettünk ringatón fénylik a Hold,
s én álmod pásztorként őrzöm híven,
szememben tűz, szívemben béke honol.*

*Mámoros részeggé táncol ma kedvem,
ránk Vénusz szerető lelke hajol,
s titkon az ébredő édenkertben,
a reggeli fényben egy csókot rabol.*

*Álmod varázsa így ejtett foglyul.
Pihenő arcod titkait nézem,
imámban zálogul szerelmed kérem.*

*A szó néma. Hallgatásba ájul.
Bújok hozzád remegő merészen,
hogyma is a tied legyek, egészen.*

2005. január 7.

Örökre hozzád simulva

*Remegőn, ha csókolod a szám,
sietősen veted le ruhám,
ölelsz, mintha elmenni akarnék
- örökre hozzád simulva maradnék -.*

*Több ez, mint buja, mámoros vágy,
többet jelent, mint a vetett ág,
ennél én jóval többet szeretnék
- örökre hozzád simulva maradnék.*

2003. február

A csaló

(Vers L.B. verséről)

*Csalódtál a lányban,
bár állította, ártatlan.
Szeme rád mosolygott,
ítéletedtől ő nem fél,
rút szava hazug volt,
ködben könnyező falevél.*

*Mosolya ragacsos,
rádtapad, mint cipődre
agyagos, őszi sár.
Miért súgta füledbe
neki csak te voltál?
Már hitted volna szavát,
de hamis volt a kép,
és hamis volt a zsoltár...*

2003. szeptember

Szemedben

*Szemedben fénylő büszkeség,
szívemnek te vagy a hűség,
szerelmed vágyom hajnalig,
rólad álmodom reggelig.*

*Délig, ha nem jön örömhír,
búsuló felhő esőt sír.
Vártam rád az ablak alatt,
szívem árva, üres maradt.*

*Ezüst fénnel jött fel a Hold,
szemed fénye éj tüze volt.
Vártam rád a kerti padon,
szemedben hoztad vigaszom.*

2003. augusztus

Semmit sem bánok

*Teremtőmhöz
parány-magam
nem mérhetem.
Ide rendelt földi létem,
nem végtelen.
Biztatást csak tőled várok,
nem vonzanak céltalan
üres talányok,
kósza álmok,
s éltem fáradó alkonyán
szemedbe nézve mondanám:
semmit sem bánok.*

2003. november

Gyémántrezzenésű fények

*Gyémántrezzenésű fények hullottak ránk,
míg halkan duruzsoltuk esti imánk.
Ott fenn, az égig érő szirtek tetején
hova lelkünk szállt, csak mi voltunk, te meg én.
Csak mi. Akik szédítő magasra vágytak.
Felrepítettek az el nem mondott vágyak,
hogy ott, bűnöktől, világ szennyétől távol,
ahol nem a test, de az értelem lángol,
ott leljen békére a megfáradt lélek.
Ott a remény, és ott vár az örök élet...*

2005. január 31.

Mit nem lát senki

*Mit nem lát senki,
csak én tudom,
hányszor jár nálad
gondolatom.*

*Érzem, hogy itt vagy
a szívemben,
múló pillanat
tovarebben.*

*Akit most ölelsz,
nem én vagyok,
ne keress benne,
mert meghalok.*

*Égető ólom
az éjszaka,
tudod, hol lakom,
gyere oda.*

2004. december

Gosztola János: Tűzangyal

Miért ne lehetnék?

*Miért ne lehetnék,
ki lenni szeretnék?
Mert magam hiába
kutattam, kerestem,
kóborlásra indult
az én árva szívem.*

*Virágok kezemben,
gyöngyök szemeimben,
- szerelmünk mirtuszát fonom -
koszorút hajadba,
babért homlokodra,
- szerelmünk táncát járom -
szirma hull kezedre,
könnycsepp a szívedre,
- szerelmünk álmát hívom -
szemeid tükrébe,
oda vagyok rejtve.*

*Titkos, édes vágyak
enyésző honába,
orgona illatú
legyen az a párna,
hol múltó álmra
lehajtom a fejem...*

2003. augusztus

Borostyán

*Furulya hallik, ének a völgyben
kéri az estét, jöjjön hamar.
Kedves a párját ölelné vígan,
szerelmes ifjú csókot akar.*

*Magányos fenyő dombon sötétlik,
alatta tűz ég, pattog a parázs,
csillagok gyúlnak, vöröslő fények,
feljött a Hold is, ezüst varázs.*

*Feljött a Hold is, megjött a lány is,
karján kosárban illatos bor,
kedvese várja, karjába zárja,
titkot lát éjjel a csipkebokor.*

*Fenyő a tájat vigyázza ébren,
szerelmes szavakat suttog a lány,
s aztán az élet megtöri csendben,
az idő eljár, jön a vén magány.*

*Levél lehullik, elszáll az élet,
a fenyő még áll a domb tetején,
suttogón sóhajt a holdvilágra,
illatos gyantát sír a szegény.*

*Könnye csorogva hullik a földre,
századok múltával életre kél,
színébe zárva ifjak szerelme,
borostyánkőben régmúltról mesél.*

2003. november

Bujdosó

Víztükörbe zárva törik a fény,
holdvilág arcába sikoltok én.
Takarnak sírva szomorú vágyak,
rám terül ködös, gyönyörű bánat,
gyászolnak engem vidám bús napok,
imámtól reszketnek a hajnalok.

Lobban az éj tüze, láng, ha remeg,
jőjj velem, világgá futok veled.
Reccsen egy száraz ág, szól a bagoly,
lélek-lány ott jajong lenn valahol.
Holdsugár útján jár csendben, halkan,
óvatos lépések zaja roppan.

Messze menj, messze járj sötét órán,
feledni álmodj, és úgy gondolj rám,
vagy temess a régmúlt emlékekbe,
éj színű, sötétlő mélységekbe.
Kóborlok riadtan, reng a világ,
bolyongva egyedül; úgy vágyom rád!

2003. május

Mit súgott a vén Hold

Mit súgott a vén Hold,
most már nem tudom.
Igaz sok örömöm,
és sok bánatom.

Súghatta, szeretlek,
vagy azt, szeretnek,
soha sem feledlek...
vagy ki tudja még?

Hiszen ő mindent lát:
azt a sok nappalt,
számtalan éjszakát.

2003. március

Azon a nyári éjszakán

*Tücskök muzsikálta
éjszakán, rét virága
volt ágyunk, füves hajlat,
a lombsátrak betakartak
azon a nyári éjszakán.*

*Fentről lesett a Hold,
az egekig repülve
végtelen idő karolt,
velünk egyedül csak ő volt
azon a nyári éjszakán.*

*Kósza, lágy szellő kélt,
jött suttogva tanúként,
vágyak fátyolát dobva
hízelgőn újra meg újra,
azon a nyári éjszakán.*

*Egész lett a világ:
földig hajoltak a fák.
Szerelem édenkertje,
Ádám s Éva kelt életre
azon a nyári éjszakán.*

*Éden árnya alatt
örömmel bújtam hozzád,
- Nap mögé kósza felleg-
medrükbe vágyó csendes vizek,
azon a nyári éjszakán.*

*Egyszer ugyanígy lesz
nászéji lázas órán,
más dombon mesél a szél,
s lelkem szerelmet remél
eljövő nyári éjszakán.*

2003. augusztus

Mint Ádám, Éva mellett

*Mint Ádám, Éva mellett,
nyugodt bizalommal,
úgy fekszel mellettem
ölelő karokkal.*

*Pilláid árnya alá
bebújt egy kósza fény,
egy világ ül szemed
szivárvány tengelyén.*

2003. július

Ott leszek...

*Ott leszek én fenn a hegy tetején,
súlyom-röptű selymes suhogásban,
ott szerettük egymást az elején,
édesgyönyör futó sóhajában...*

*Ott leszek, ha az orgona nyílik,
bújok hozzád esdeklő-szelíden,
álmaimmal fénylő hajnal játszik,
szemem villan szerelem tűzében.*

*Ott leszek én, visz hozzád a vágyam,
szemedből fakadó ragyogásban
élek, hol a fenyves ringat lágyan,
fák közt futó napfény sugarában.*

*Ott leszek, ha te is ott, mint régen,
egy bársonyos, holdsugaras éjen,
ott leszünk mi akkor, mind a ketten,
időfonta egy testben, lélekben.*

2003. augusztus

Búsongó

*Bánat csókdos
bús szívemen,
méreg marja
gyenge testem;
álmaimból
úgy hiányzol,
vitéz lovag,
csalfa lovad
merre táncol?*

2003. október

Szelíd szemeidnek

*Szelíd szemeidnek
csillagfényű lángja,
simul a testemre
édes pillantása.*

*Imába foglalva
becézgetem neved,
mikor a telihold
ringatón rám nevet.*

*Reggel, ha ébredek,
velem éled akkor
az egész nagy világ,
reszket a hajnaltól.*

2003. október

Örökre

*Csillagok őrizte égből
a Hold nevetett ránk,
hatalmas arcú fényétől
ezüstszínű lett ruhánk.
Fák ölelték a tisztást,
a tó hullámain hegyek,
a hegyeket tépett fellegek,
fellegek karóján vet szikrát
égető színével a fény,
mint boldogságtól remegő
fejen ékes diadém.
Rád néztem, s te rám.
Szerelem igézte lelkünk,
édes villódzó fényei
ott forogtak köröttünk.
A Hold, az ég, a csillagok,
leskelődő angyalok látták,
hogyan kezded vállamon,
ajkaid ajkamon, s a hűvös,
harmatos hajnalon
már hozzád tartozom...*

2003. december

Veled, nélküled...

*Veled vagyok, nélküled.
Emlékek keltenek
hamis, égő vágyat,
elemészt a bánat.
Fogadtad, esküdtél.
Azóta csak tél, tél...*

*Keserű a pohár,
hol tiéd, hol enyém,
és szájról szájra jár,
csillog a kristályban,
mint mélytűzű gyöngybor.*

*S ha nem kell, elég már,
mondod olykor-olykor,
lándzsát döf szívedbe,
békétlen, morc lélek.
Ó, hogy fáj! Mély a seb.
Éget, éget... eléget!*

2003. október

Ha álmom hozzád ér

*Elhagyott napokra pereg
a rózsák sápadt szirma,
csillagok szédülnek velem,
vigyáznak álmaimra.
S ha vágyam egyszer hozzád ér,
mozdulj sebesen, ölelj,
gyöngyszemet rejt nekünk az éj,
szeress, mindig követelj,
hisz lelkem veled, benned él.
Ölelj! Testem fedetlen,
s mint kősziklát ostromló víz,
erővel apad, árad
magával sodró végtelen...*

2003. december

Nélküled, veled

*Emlékszel ölelésemre,
ha elmegyek mindörökre?
Könnyed fénylő kristálycseppje,
mint a felbuggyanó bánat
égő ékköve ragyog, ég
az idő tűzkatlanában,
s a boldog évek melege
szétfoszlik, elhagy örökre.
Indulok messze, nélküled,
lehúznak fojtó gyökerek...
már elmegyek...
Egyedül várod a felkelő Napot,
magányban telik a holnapod.
A tavasz nélkülem ébred,
- homlokom futó szélbe hajtom -
a rügyek új életet kérnek,
s én vissza soha nem térek
a nyitva hagyott ajtón.
Elhagyottan állnak
az égig érő tornyok,
az ég én magam vagyok.
Surranó madár az égen,
futó folyó a messzeségben,
fellángoló csipkebokor
az üres, néma pusztában,
sóhaj csendes félhomályban,
nélküled, örökké veled,
szemed szelíd mosolyában.*

2005. január

Ez az én testem

*Ez az én testem,
melyet neked adtam,
bízón, merészen,
hogyan visszakapjam
örömed, de örökre
sóhaj és könny felel.
Kopárra égett
sok lázas éj után,
sebzetten, mint lőtt vad,
csodát vártam sután.
Bolygó hollandi
a nyugtalan, vad,
sós tengerek vizén
hányódik, partot,
hiába, nem ér.
Viharvert, tört gálya,
bár érintések
száz csodája
várja epedve,
rá mégsem talál.*

2005. január

Óvatos érzelem

*Vigyázat, vigyázat,
meg ne öljön a gyalázat!
Emelt fővel szeress,
búvó időt ne keress,
és úgy kövess,
mint fény a fényt,
árnyék az árnyéket,
melyben nem játékot,
de édes ölelést formál
a messzehangzó szó,
és mint rejtőző forrás,
bővizű, locska patakra,
úgy találhatnék magamra.*

2004. március

Te vagy-e

*Te vagy-e, te vagy-e,
múló zokogásom,
szívemnek rőt tüze,
hol vagy, mikor fádom.*

*Elmúló tévedés,
tovatűnő álom,
égető szenvedés
szemed, mikor látom.*

*Aki vagy, aki nem,
sebzett szenvedéllyel
karodba simulnék
egy szerelmes éjjel.*

2004. október

Veled, örökké

*Veled, örökké,
most már mindörökké.
A jéggé hidegült lábak,
kezek honában,
a szűrő üveghegy-gerinc
szilánkosra hasadt tűpárnái között,
a néma, ki nem mondott,
göröngyösre kopott szavak mögött
- ahová szerelmünk költözött -
a titokká kövült érzések
és dohogó viharáradat
bugyrai közt felragyogó
estéli csendes békesség kedvéért
maradj velem, a szavak nélküli beszéd
és megértés pillanatai között, örökké,
most már velem, mindörökké.*

2005. január

Messze az ég

*Szellő suhan hullámok felett,
kóborló kedvvel felhőképet
rajzol a kék tavaszi égen,
s én várok rád, mint akkor, régen.*

*Zötyög a vonat, döcög a táj,
sikolya elhal, mire megáll;
- félve reppen fel egy-egy madár -
kutatom, lesem, ó, jössz-e már?*

*Ismerem tested mozdulatát,
érezem dús hajad lágy illatát...
Várlak a parton, úgy vágyom rád,
hallom távoli szíved dalát.*

*Éjjel és nappal téged várlak,
emlékek közé, szívembe zárlak.
De jaj, hiába száll a sóhaj,
mi itt marad, keserű óhaj.*

*Elment a vonat, már messze jár,
elszállt az idő, elmúlt a nyár.
Felmereng bennem: gondolsz-e rám,
mikor veled van a magány?*

*Csendem csobbanó víz szeli át,
susog a fűzfa, suttog a nád...
Dobbanó szívem úgy vár, mint rég,
messze vagy tőlem, messze az ég...*

2004. március

Menedék

*Áradok, apadok közeledben,
mint tenger zúgó árja,
hozzád, s tőled csapódik
létem marasztaló ingoványa.
Repülnék, szállnék, nyilak zuhognak;
mögéd bújok, hát védj meg,
egyetlen bástyám te vagy,
erős szikla, óvó menedéknek.
Szívem dobbanását lábaidhoz,
mint trónus elé drága
könnyekből vert aranyat,
hordom ezernyi fénylő gúlába
a kedves, simogató szavakat.
Tiéd mind e kincs, nézd meg,
mert egyebem nincs, védj meg.*

2004. december

Állj meg

*Egyformán telnek a napok,
te igyekszel, én kapkodok.
Mi ez az ugrabugra tánc?
Eh! Összebog! Csomóba
akad a hosszú szemű lánc!
Tolod előre és hátra,
megtett dolgod sose bánja,
törik a múlt idő rozsdás,
semmivé vedlő korlátja.
Nézd, hogy ragyog ott fenn a kék,
hogyan kúsznak fénylő fellegek,
s mint bujdokol a huncut Nap
a fák arany lombja felett!
Hagyd a tolongó napokat,
ne gondold, ne nézz hát másra,
mondj szerető, lágy szavakat;
Ámor feledtető vágya,
szíved szívem dobbanása
legyen az időkeréknek
messzehangzó kattánása.*

2004. december

Örök időkre

Örök időkre várok valakit,
hogy önfeledten szeressen.
S ha te is örök társat szeretnél,
kétségek közt hagynál, hogy keressem?
Tavasza, nyár, ősz, tél, és minden mi él,
pajkos, vidám, mind itt honol velem.
Az idő tűnő palástját hordom,
és nem kell egyebet tennem,
mint galaxisok karjain ülve
nézni, a csillagváros hogy forog,
s mindenhol mindig jelen lennem,
hiszen az örök idő, a szerelem
múló pillanataiban én vagyok.

2005. január

Te csak szeress

Csillagokat táncolt az éj,
örömkönnyet sírt a hajnal.
Szívünk szeret, most már ne félj,
szómat őrizd: te csak remélj.

Angyalálom, ami ránk vár,
fény varázsa így ejt rabul.
Éji lámpás szezámot tár,
kincsek között gyémánt boglár.

Az éjszakák széppé válnak,
a nappalok édesebbé,
az égő láz lassan elhagy,
lelkem végre most már szabad.

S ha az est jön, a holdfényes,
ő majd őrzi a mi álmunk,
Esthajnalcsillagot keress,
lám, a vágy már engedelmes;
te csak szeress, te csak szeress...

2005. február

ODAFENN ÉS IDELENN

Odafenn és ideleenn

(Magányos fa és a csillagok)

*Odafenn milliárd csillag,
ideleenn magam vagyok.
Testem portengerben fürdik,
lelkem fényesen ragyog.*

*Sárban nő az erős gyökér,
fa hajtása szép virág.
Elringat az éj kék mélye,
ha rám süt a holdvilág.*

*Csókolgat a Nap sugara,
mossa arcom langy eső.
Megitat a harmat hamva,
betakar bodros felhő.*

*Hogy ideleenn magam vagyok?
Hát azok a csillagok?
Az éjszaka sötétjéért
versengő fény-angyalok?*

*Az én létem pillanatnyi,
de boldogságom végtelen,
míg ott fenn a milliárdnyi
messze ragyog, s hidegen.*

*Felragyogva sziporkáznak
a gyémánt fénnel villanók,
magányos, bús messzeségben
árván, remegve csillanók.*

2004. január

Éjszaka

*Csillagos égen égiszekér vonul,
földi sötétségben semmi sem mozdul.
Nincs Hold az égen, elaludt éppen
északnak tartó Göncölszekéren,
ki Tejútra fordítva szekérrúdját,
öröktől rója a Mindenség útját.*

*Csillagvárosok tündöklő fénye,
fura rezgésekkel csendesen néz le.
Porszemnyi ember az éjszakából,
mondd, mit lesel el fényektől távol?
Hullócsillagok bűvös ígézetét
vagy a végtelen titkos üzenetét?*

*Huhogó baglyok őrködnek kint ébren,
szellő mozdul lágyan, fűszál megrezzen.
Túl, a kerítésre ereszkedve,
köd lepi el a tájat, remegve.
Tücsök figyel az éjszaka neszét,
szárnyát rezgetve nem ad éji zenét.*

*Eltűnt, imbolygó lidérc sem pislákol,
csalóka fénye ma éjjel nem táncol.
Nincs erőm emelni bódult fejem,
mély álom húzza le fáradt szemem,
hallom az éjszaka méla sóhaját,
fekete angyal teríti ki szárnyát.*

2004. május

Gosztola János: Hazatérés

Körök...

*El kell ma mennem,
de nem sok kedvem
van hozzá, hogy ott
éhen legeljem
a semmi szókat,
félve lessem az
észlopókat,
hogy hamis jókat
dicsérjen szózat.
Értelme nincsen,
s kinek érdeke
ott tanyázik,
igazat nem mond,
csak bokázik...
Szívemből a szó
tűnik s a remény,
arcomon vigyor,
undok érzemény...*

2003. szeptember

Írhatnék én úgy is

*Írhatnék én úgy is,
senki meg ne értse,
- divatból -
ne tudjam még én se,
hogyan, miért mondtam.
Hóbortom másoknak;
valóban elmondjam?
De nekem ez kell!
És híven zengem neked,
hozzád hűségesek énekem.*

2003. július

És eljött

*És eljött felégetni mindent;
tékozlón bánva a szavakkal,
tépte anyám szíve-bársonyát
sötét, gyilkos gondolatokkal,
végsőkig őrizve a hazug,
csalárd, konok igazság-bástyát.*

*Eljött valótlanosság özönén
emelve gátat maga köré,
eloltva a szeretet tüzeit,
de a tisztelet, a tisztelet
legyen feltétlenül az övé!*

*Félelmetes gondolat, bűnös,
vad ember, elárulod magad,
hamvába roskadó, ki dül-fül,
és igazsága nincsen, tagad,
túl akar licitálni mindent,
és hamisnak mondja az Istent.*

2003. július

Valaki hiányzik

(A halott gyermekeknek)

*Valaki hiányzik:
édes, szelíd mosoly;
egy dalnak nincs hangja,
feszült a csend, komor.*

*Guruló gyöngyszemben
végtelen lassú tánc,
elszakad, úgy marad,
nem lesz már egész lánc.*

*Emléked elkopik,
szívekből kifakul,
velünk együtt örök
feledés ködébe hull.*

*Kicsi sírhalmodon
elszárad a virág,
elfelejt, nem ismer
a rohanó világ.*

*Malom idő-kövén
kicsi kopást horpaszt,
mindent, mit itt hagyta,
nyom nélkül elporlaszt.*

*Csak egyvalaki sír
titkon a sarokban,
egyvalaki búsul
árván, elhagyottan.*

*Kócos rongybabád az,
könnytől csillan szeme,
mióta elmentél,
neki sincs már neve...*

2003. július

Ne sírjatok

*Ne sírjatok, ha elmegyek,
ha hívnak a messzi hegyek,
hosszú útra térek.*

*De majd egyszer visszajövök,
vihartépett vén fák között
kósza szellő ébred.*

*Halkan, csendben én járok ott,
ősz köddel én sóhajtok,
látod, visszatértem.*

*Keresem a régi álmom,
szertefoszlott ifjúságom
s a régi regéket.*

*Messze mentem, messze jártam,
boldogságot nem találtam,
elszálltak az évek.*

*Most egyedül az vigasztal,
ismerős itthon minden dal,
ismerős az ének.*

2003. augusztus

Ó, áldott kezek!

(Egy kiállítás emlékkönyvébe)

*Fürge mozdulatok alatt
színesedik a vászon,
nyílik a virág az ágon,
és trillázva szárnyra kap
egy jókedvű madár.*

*Honnan a varázs, a szépség,
e nemes egyszerűség,
melyet fáradt, szorgos kezek
csalnak elő a semmi
sötét mélységéből
úgy, hogy csak ámulsz
a képek szépségétől,
és belül, halkan dúdolgatva
dalra fakad a szíved.*

2003. szeptember

Dalokkal repülök

*Dalokkal repülök messze,
oda, hol már senki sem jár.
Szállok fel a végtelenbe,
valaki ott fenn énrám vár,
hol fénylő csillagok vágynak,
s napfiúnak, holdleánynak
énekét hallom a térben.
Színes fénysugár jár táncot,
fürdök e gyönyörű képben.
Lelkem is dalol, s a bánat
helyett öröm vár.
A könnyek messze osonnak;
a boldogság rám talál.*

2004. január

Láttam fehér éjszakán

*Láttam fehér éjszakán,
velem volt az angyal,
ezer lélek, ezer láng,
versengett a Nappal.*

*Nap fényénél fényesebb
ki akarna lenni,
pergő dobbal verebet
ki tudna megfogni.*

*Három állt ott középen,
három az igazság,
háromfelé lelkeket
sorban mind elosztják.*

*Én voltam ott egyedül,
és velem az angyal,
éjszakából reggel lett,
eltűntek a Nappal.*

*Én álltam ott egyedül,
ítéletre vártam,
ítélőnek szava szólt:
menj most vissza bátran.*

*Dolgod végezetlenül
vár még lenn a Földön,
időd, ha végképp lejár,
angyalom elküldöm...*

2003. november

29. példány

(Gál Péter József: *A csend forradalma* című könyvéhez)

Enyém lett a huszonkilencedik,
nevemre írott, gonddal formázott
kicsi zöld könyv.
Nézem, forgatom, értem, olvasom...
minden sora újra és újra magához hív,
feldobog és elmélyül benne a szív,
elmereng rajta a lélek.
Értem, leteszem, ez most megtalált...
mégis felveszem, mert hozzám kiált.
Egyszer, még egyszer, még hetvenhétyszer,
hogyan értem a jót, szívembe véssek
minden nekem írt szót.
Hogy ami igaz, igazzá váljék,
mert ez a legnagyobb ajándék,
s a szavak fényeket fonva körém,
átkarolnak, mint a diadém;
győztes örömben fürösztve lelkem,
ím megleltem a csendem, mely áthatol
minden lármán, és hangos zajon át,
hogyan feltörjük az idő kapuját.
Mert a huszonkilencedik enyém,
s a nekem írott, gonddal formázott
kicsi zöld könyv fényei egyre csak
jönnek, jönnek felém...

2003. december

Repülő idő

*Repül az idő,
körbe jár,
szédült sebesen
múlik már.*

*Létünk pillanat,
- végtelen?
vagy soha sem volt
képtelen?*

*Furcsa álom,
múló idő,
tova, semmibe
reppenő...*

2003. augusztus

Hívogató

*Hogyha eljön az este,
ablakomon lessél be.
Kopogtass be a házba,
tűzet rakj a kályhába.*

*Itass meg és etess meg,
a hajamat fésüld meg.
Ágyam vessed simára,
maradj itt éjszakára.*

2003. szeptember

Míg a gyertyák tövig égnek

*Temető békés, ünnepi csendjét
fenyők vigyázzák, suttogva halkan;
időnként nyílik a rácsos kapu,
döngve csapódik, vagy csak moccan.*

*Az ég felé elszántan mutatnak
a fejfák és márvány köemlékek,
kutatva az öröklét határát,
mint konok felkiáltójelek.*

*Lopakodik a zaj, sírok között
az áhítat botorkálva vezet.
Halkan neszez, élettel telik meg
a máskor csendes, hallgatatag kert.*

*S ahogy a napok elkomorulnak,
processziót jár apraja- nagyja,
a sírhalmok virágba borulnak,
fényárban ég fájdalmak útja.*

*Feltárul most minden bezárt ajtó,
kósza lelkek járják a világot,
kápolnában az alvó mécstartó
lobogva vet új, fényes lángot.*

*S míg a gyertyák lassan tövig égnek,
imáink az égbe, Hozzád érnek,
könyörgőn esdve kérnek, csak kérnek:
Adj nekik, Uram, békességet!*

2003. november

Szabadon

*Én, egyedül szárnyalok.
Szabadon, mint a sas.
Alattam terül a mély,
fenn végtelen magas.*

*Világfélő gondolat,
szédítő-magányos
árnyak visznek, repülök,
s elvarázsol e táltos,*

*Mindent magába záró,
mindent magba rejtő,
az egyetlen nagy titok,
s csak te tudod, Teremtő,*

*Te, ki nem adtál hozzá
színes tollú szárnyat,
csak erős, győzni tudó,
Napba repítő vágyat,*

*Te tudod, ha az ember
ledobja a láncot,
s már nem járhatja tovább
a más fütyülte táncot,*

*Te tudod, mily szabadon
szárnyalhat a lélek,
és hogy miért olyan jó,
ha én emberként élek....*

2004. október

Ismeretlen költő

(Apáti Miklósnak)

*Őt nem ismerem,
csak verseit olvasom.
Oly távoli léte,
messzetűnő álom.
Nincs hasonmása,
s hogy ő is írt,
ki tudja már ma.*

*Könyvtár szegletén,
mintha engem várna...
majd szökik messzire,
Parnasszus útjára,
és lassan beleveszik
a ködös félhomályba.*

2004. január

Fehér tincs

*Az a fehér tincs
mindig előre csúszik,
a mozdulat kecses,
lassan hátrasimít,
értelme nincs...*

*Asztal fölé hajol,
karcos szemüveg
feltolva homlokán,
- látsz vele egyáltalán? -
de csak dalol, s rám int
az én nyolcvanéves anyám.*

2004. május

Tóparti magány

*Megjelenik az est vöröspuha,
tompán izzó, ringató mosolya.
Édes illatok úsznak fehéren,
magányom szomorúan végtelen...*

*A tó türkizkék, mély ragyogása
elúszik az esti félhomályba.
Hullámkígyó tajtékzik, tekereg,
képeivel hiába hiteget.*

*Nézem a víz változó színeit,
más égi fény nem ragyog, nem jár itt,
egy imbolygó, ezüstös híd lebeg,
mocorogva a hullámok felett.*

*Bókol a nád, a víz fölé hajol,
hosszan rezeg, zizzen a sás, dalol.
Pergőhangú levélhad sisereg,
a parton őrt áll a fűzhadsereg.*

*Hallgatom az est moccanásait,
míg túlhan a hegyek fénysorait,
mint villogó gyöngyfüzért csodálom;
a szél rám legyint, mennem kell, fázom.*

*Felállok. Velem együtt lép a Hold,
szép az este, bánatom átkarol;
de holnap, mikor a Nap felragyog,
drága szerelmem, hozzád indulok.*

2004. október

Gosztola János: Halásztanya

Orsótánc

*Dobd az orsót, repül a szál,
fésű tépi vad motollát,
tekeredik, helyére áll,
hurkot vet a vékony fonál.
Csavard balra, dobod csak vissza,
jobbról indul a hajója,
és ütemre, percről percre
idő veszik végtelenbe.
Szorgos kezek sorról sorra,
vásznat szőnek, és holnapra
megálmodott tarka álmom,
beleszövik szép világom.*

2004. május

Mikor még nem voltam

(Csilla kismamának)

*Mikor még nem voltam,
nevem sem volt nékem,
csak mikor csillagként
édesanyám vétlen,
szűztiszta méhében
végre megjelentem.
Babaként, mint ki félt
ártó szellemektől,
szíve alatt hordott,
s óvott a tehertől.
Áldott egy állapot,
mondták meghatottan,
nem tudták, akit várt,
szíve alatt nyomban
mocorgott kicsikét,
nehogy elfelejtse,
kitől áldottá vált,
azt az Isten küldte.*

2004. június

Babba Mária

(Csiksomlyó 2004. A csángó asszonyoknak)

*napsugár, ha pásztáz
dús égi felleget
kóbor tánca járja
a völgyet és hegyet
eső, ha simogat
magas hegyormokat
lesodorja róla
a fáradt porokat*

*sötétlő éjszaka
sötét a hegy orma
énekszó hallatszik
s emberek csoportja
hegyen át, ballag át
kilenc csángó asszony
kilenc csángó asszony,
hogy imát mondhasson*

*hogy imát mondhasson
könnyet fakaszthasson
csángó magyaroknak
reményt hazahozzon*

*kilencvenkilencszer
hangzik fel az ima,
míg galamb képében
mennyek nagyasszonya
kitárja kapuját
mennyeknek ajtaját
kilenc angyalt küldi
űzni az éjszakát*

*holdvilág, ha tépi
a sötét felleget
csillagpásztor őrzi
a mennyet és eget
Hajnalcsillag, ha kél
pirkad az ég alja
a hegyorom felett
jó Babba Mária*

2004. június

Anyaság

*Magamban hordozom,
száz és száz talány,
hordom szívem alatt
- méhem mélyén rejtve -
óvón és féltve,
neked szánom, világ,
féltett magzatomban.*

2004. június

Megbékélés

*Belül hordozott sebeim
rejttem dalaimbba,
számadással nem tartozom,
Annak csak, ki fent van.*

*Ami volt, van, s lesz majd talán
a jövőben egyszer,
sorsfordító éveivel
megbékél az ember.*

*Marad, ami érdemes volt,
többi feledésbe,
földi világunk bezárul,
jön az örök béke.*

2004. június

A lélek két arca

*Ha sötétség vesz körül,
alantas mély ösztönnek
könnyedén engedsz utat,
míg elméd kába, zavart,
homályos képek után
vergődve matat, zuhansz
poklok izzó mélyére,
szörnyűség fenekére,
ahol végképp eltemet
a bűn-mákonyos tudat.*

*Ölelőn, ha átkarol,
magasba emel a fény,
engedd, hogy átvezessen
életed útvesztőjén.
Nyűgös gondoktól ne félj.
Tudás, mi benne rejlik,
erény kelt életre, s így
életednek értéke
mindennél nemesebb lesz,
s úgy, hogy szédülsz belé,
repít soha nem látott
ismeretlenek felé.*

2004. október

Hány éves vagyok...

*Mióta „hány éves” vagyok,
azóta jegyzem a napot,
mennyit adsz még nekem, Uram?
Kellene, hogy mégis tudjam,
a nekem adott keretből,
dolgaim végére jussak,
szabott, kimért időmből,
ó jaj, ki ne fussak.*

2004. október

Istennek fiaként

*Istennek fiaként
embernek lenni,
fölvésett imaként,
hangtalan szólni,
megvárni halkan,
mikor a szózat
keményen fölcsattan:
Íme, az ember!
Istened fia.
Törik darabba,
formázzák aranyba,
véresen lelógó,
foszló cafatokba
mállik a teste,
- ének hangzik messze -
mállik az eszme,
kőbe vésve, porlón
feszül keresztje
az elhagyott úton,
árván merengve,
lóg az ágyékkötős
ember, reszketve
nyitja két szemét,
néz a szemedbe:
Miért?
Miért feszítettél
ide a keresztre?*

2004. április

VIRÁGOK KERTJE, HOVA TŰNTÉL?

Virágok kertje, hova tűntél?

*Lanyhul a napfény, elfogy a nyár,
levél sárgul, vad színekben jár.
Őszi fény nevet hamisan felém
arannyal ékes fák levelén.*

*Harmatban fürdik reggel a rét,
búsul a határ, nincs öröklét.
Pókháló gyöngyöz, lebbenve fél,
angyalhajat visz az őszi szél.*

*Kövérré hízott, lompos felleg,
szelek lovasa, valkűr-népek
szelik mohón a szürke eget,
leheletük csíp, arcul liheg.*

*Markol az idő, ha fagy suhan,
ezüstös fűvön, ha dér csillan,
ködökbe rejtve jön el a tél,
virágok kertje, hova tűntél?*

2004. október

Teremtő könnyek

*Világok égi temploma,
ezernyi csillag otthona.
Köztük forog egy sárgolyó,
életet hordozó kék bolygó.
S a hatalmas űrtengeren,
az égi gálya - rejtelem.*

*Mert lát a látó, rejtve ködbe,
Teremtő könnye hull a földre.
Forrásvize tengerré duzzad,
zuhatag omlik, fehér fátyol,
eső után napfény lángol.
Szivárványsátor borul fölébe,
- körbe, csak körbe mindörökre -
és hullnak, hullnak a teremtő könnyek,
az almafák az égig nőnek,
búzáat ringat a déli szél.
Te csak remélj, te csak remélj...
Évszakok jönnek, évszakok mennek,
hullanak öröm és bánat könnyek.
Siratja éltét, siratja létét,
erdők sűrű sötét csendjét,
- kicsi fenyők ó, mint félnek -
gép szakítja gyökerét, kérgét,
ágán fészket, hol madarak élnek ...
- s míg papír fecniket cibál a szél -
meghalt erdők sóhaja kél.
De cseppen az eső, hogy újra éljen,
a völgy, a rét, a lombos erdő,
termékeny legyen a tikkadt mező,
és hulljon a bágyadt, sebzett földre,
az áldást hozó Teremtő könnye.*

2005. március

Tavaszi üdeség

*Az éles napfény remegve táncol,
selyemlobogású meleg fátyol,
mely áttör, áthatol űrtengeren,
s átölelve a Földet, megpihen.*

*Melengető napsugarat várta,
hosszú álmából ébredéz a föld,
készül már új ünnepi ruhája,
óvó kebelén zöldre vált a völgy.*

*Fagyott rögök fölött győztesen áll,
bimbó pattan hideg szelek után,
ég kékjében szivárvány íve száll,
tűző fény ragyog, gyöngyszirom ruhán.*

*Piros-sárga tulipános kertben
pillangó les szerelemre vágyva,
s a hajnali hűs, nyirkos ködökben
már üdén bókol május virága.*

*Elvarázsol e tünde új világ.
Ó tavasz! Jöjj! Szaladj sebesen!
Friss illatod lila orgonaág,
s te az enyém vagy, szép szerelmesem.*

2004. március

Szüretelő

*Tömött fürtön hamvas, érett szemek.
Száras levélen pörsen a napfény.
Bogyókba zárt, édes húsú levek
felé kacsint a mámoros remény.*

*Víg társaság a szüret hevében,
csengő kacagást ont a domb ölén;
teli puttonyból törik a présben,
csordul a jó lé kármentő tövén.*

*Hűvös pincében vesd nászi ágyát,
mert új jövőt álmodik tenéked,
forrongó lelke csitítja vágyát,
izzó szemében Nap tüze éled;*

*S gyöngyöző habja illan pezsegve,
kedved igézi, rút bajoktól fuss,
gondülő borod, kedved derítse,
s álmodban tündérek kertjébe juss.*

2004. október.

Suhanó ősz

*Utolszor harsan fel ily üdén a zöld,
s ha dér ballag hulló levél nyomán,
vad színekben tobzódik a fáradt föld,
vidám napokat ül halotti torán.*

*Vörös és sárga hattyúdal-ruhában,
lilában táncol szömörce levele,
hamvas, kék nyakláncsal ágak bogában
kökény lesi: vajon a tél megjön-e?*

*Szánszóra méltó ez a cifraság,
suhanó léptekkel szaladsz sebesen,
holnap betemet, elfed a hóvilág,
megint becsaptál, szépséges kedvesem.*

2004. október

Mikor bús az ember

Sám-Leenak

*Mikor bús az ember,
és vigaszt keres,
mert fáj a szív,
s az élet keserves,
akkor hirtelen
- a semmiből talán -
küldenek valakit,
ide rendelnek hozzám.
Halld meg szavam,
ne vess együtt velem,
feledtess bűt, bajt,
ezeréves átkot,
mint ki sokat látott,
mert az Isten küldött
egy igaz embert,
egy igaz, jó barátot.*

Kesznyéten 2004. július

Ábrándos világ

*Tóra vetülő árnyék,
rajzol fura alakot,
s a ringó víz felkavarja
a partmenti lágy iszapot,
hozzá adja álmos színeit.*

*Vakít a cselőfény,
rejtelmek üdve tárul,
szitakötő-álom enyém,
tavirózsa kelyhe zárul,
szél borzolja a víz fodrait.*

*Imbolygó nádason
a hullámok megtörnek,
s a vad, borzas csillámokon
átbukva elmenekülnek,
ellopva magukkal álmaim.*

2004. szeptember

Mint kicsi bogár

*Mint kicsi bogár
az éj leple alatt,
fejemben motoszkál,
bújik egy gondolat.*

*Élni, látni, mi szép,
szívem mégsem örül,
sok bánatot hagytak
őseim örököi.*

*Gondolatom nálad
hosszan időzve jár,
ne építs légvárat,
mert messze már a nyár.*

*Árva éji lepke
hamis fények körül,
vágyva a melegre,
lángokba menekül.*

*Dolgaim teszem,
tétován áll a toll...
Kezem? Elmém téved?
Ki az, ki parancsol?*

*Jó szót hoz hírül
- halovány reményt gyújt -
valaki ott kívül,
halk szóval vigaszt nyújt.*

2004. augusztus

Alkony

*Fáradt mosolygással
búcsút int a vén Nap,
ezüst csík az égen,
hófehér gondolat.
S ahogy megszületik,
másodpercek múltán
eltűnik a képből;
ott sohasem volt tán?
Messzi zúgás támad
fenn a magas égen,
emberek repülnek
egy ezüstös gépen.
Minden zaj igyekszik,
mégegyszer felbőmből,
hiszen az alkonyban
éjszaka dörömböl.
S aztán elhal szépen,
minden nesz elhalkul,
a fáradt Nap fénye
rőt vörösbe fordul.
Hosszúra nyúlt sugár
szeli át a tájat,
az alkonyi fények
fáradtan bókolnak.
Álom-vásznat szőnek,
hosszú a nap vége,
csillagfények gyúlnak,
s a tó csendes tükrére
mély árnyak borulnak.*

2004. augusztus 22.

Gyöngyházfény

*Kagyló les a homok alól,
égre csorbult csúcsán
moszatfoszlányt lenget a szél,
bánatosan néz rám.*

*Valamikor kisgyermekként
ámulatba ejtett,
de nem tudtam, miért szép az,
ha kagylót festenek.*

*Nem látszott a szivárványfény,
harsogott a festék,
mindegyiken felirat volt:
balatoni emlék...*

*Eltűntek mind az árusok,
kagyló, csiga velük,
nádas helyett beton a part,
itt már nem volt helyük.*

*Évek múltán selyemruhán
fény villan szemembe,
feszül a gomb színeiben
szivárvány hat íve.*

*Hol született és mivé lett,
nézem ékességét,
enyém nem volt, nekem nem volt,
elsirattam fényét.*

2004. június 15.

Tóparti ezüst-álom

Ezüst az ég, ezüst a tó,
ezüstszínben fut a hajó.
Ezüstös az esti sugár,
a hal ezüst pitykében jár.

Hold világol ezüst fénnel,
ringó hidat sző az éjjel,
s a hajnali fehér fények,
ezüstös homokra érnek.

Pára száll a nagy víz felett,
belepi a nádat, berket.
Ezüst ködbe bújik a táj,
ezüst tollú itt a sirály.

Virgonc hullám víg fodrot hány,
csobbanó ezüstöt dob rám.
Kiragad álmomból engem,
ideje már felébrednem.

Ezüstszínű álomvilág
Nap fényére, aranyra vált.
Arany felhők, arany lapály,
aranyszörű ott lenn a nyáj.

Arra ballag öreg pásztor,
amerre a Nap világol,
s mikor a nagy tóhoz érnek,
aranyhídon túlra mennek.

Vizen bárány, parton bárány,
ki barangol most a pusztán?
Delelésre elpihennek,
aranygyapjút így növelnek.

Milliónyi huncut vízcsepp,
napsugáron égbe lebeg,
felhőbárány lesz belőle;
ezüsteső hull a földre...

2004. július

Alvó tavasz

*Dolgod fontos, az idő tied.
Szúrós, zord a szó, s a tekintet
elrémit. Besurran, csended
ellopja, nyugalmad elűzi
a gonosz, ki leskelve oroz.*

*Védekezni sincs idő
- miért alszik a tavasz? -
adnád szíved, de nem kell.
Hova menekülhetsz el?
Sikolyod néma halál....
Adnád magad, a tested,
szétfolysz a múltó időben,
a hajnal, várakozás;
minden akarat ravasz
- miért alszik a tavasz? -.*

*Láz éget, veled sorvad a Nap!
Foltokban élsz, egyedül ébredsz.
Valaki jön, rózsát fakaszt,
reménykedőn, mosolygón lesed,
ahogy felébreszti a tavaszt.*

2004. május

Már sugdos az orgona

*Már sugdos az orgona
csupaszra szentesült ága.
A tél, a múlt, a sötét
hideggé vénült világa
nem győzhet, a fényt várom,
s üde, langy-sugaras tavasz
ringat majd, édes álom.
Öntudatlan mélységéből
száll illata a földnek,
vissza nem halad az idő,
a pillanatok gyűlnek,
s a galaxisok karjai
súlytalanul repülnek,
míg a Nap kijelölt útján
az élet önfeledten iszik
a lét hűvös vizű kútján.
Én, az ember, a parány,
mikor fészít a magány,
titkon sírok, mert csodát
várok minden tavasszal.
S ha a holdfény barázdát
felhők közt húz az égen,
majd jönnek a langy esők,
fecskék cikáznak a légben,
jönnek az újjá születők.
A remény örömkönnjét
törlöm vén ráncaimon,
mert tavasztól tavaszig
nem ragyogtak itt fények
s a csodák mégis, Rend szerint
győztesen megtörténnek.*

2005. március

Rezzen a levél

*Mozdul remegőn egy levél.
Lecsöppenő vízgyöngyöt
lebegtet, hintáz a szél.
Mint síró ember szeméből
könnyként földre csordul,
majd homályos köddé válik,
a légbe csavarodik fel,
a levélen újra megtapad,
és könnycseppet formázva
megint a földre szalad.
S így tovább, a gőzölgő
kertben páragomoly halad,
melyben látom arcod
kirajzolódni a sápadt nyír alatt...
A kósza fények földre érnek,
a cseppeket a levélről
lassan felszárítja a Nap.
A köd oszlik, csak a szél jár
magányosan a kertek alatt...*

2004. október

Gaia

*Ég kékjében szemem fénye,
lábam föld porát tapossa,
könnyem, mint végtelen tenger,
holdsugara engem ölel.*

*Lobog búzatábla hajam,
forrás fakad, az én vérem,
hangom suttog, fenyők lombja,
sóhajom a bércek orma.*

*Pipacsmező számnak íve,
lépéseim szellők tánca,
nevetésem kagylók gyöngye,
mosolyom a vizek tükre.*

*Ölelésem, virág szirma,
édes gyümölcs magom rejti,
anyaságom boldog óra,
a Teremtő ajándéka.*

2005. február

Játszi fények*ím*

*ablakomon a fény,
mint szabad, kósza lény
a kisasztal fölött
táncolva beszökött*

ám

*egy kósza bajkeverő
fodros, kicsi felhő
a Nap elébe állt
panaszra így vált*

ím

*bújócskát játszani
vagy utána menni
a fénynek nem tudok
fény nélkül elbukok*

ám

*ha te, drága Nap
ki alatt nincs új
a Földön, fénycsóvád
- persze csak kölcsön -
átengeded legott
megkeresem az elbújt
játszi fényű huncutot*

így

*hízelgett a kicsi
fodros kerek felhő
rászedve a vén Napot
s mihelyt egy fénycsóvát
- persze csak kölcsön -
segítségül megkapott
hamis vággyal játszani
a szellő után futott...*

2004. július

SZENT ISTVÁN ÖRÖKÉBEN***Szent István örökében***

*Ismered e két szót:
„hazádnak rendületlenül”
legyek én, legyél te
a ránk hagyottak
méltó, hitvalló örököse.
Védd meg, ha kell,
akár véreddel áldozz
a szent ügyért,
- ez a legdrágább fizetség -
hisz fizettünk mi eddig is
mindenért...
Árát ne nézzed.
A hazának ára nincsen.
Búza közé konkolyt
ármánykodás ne hintsen.*

*Ismerősek e szavak is:
ott élhetsz, halnod itt kell.
Világot bejárhatsz,
bizonygathatsz érveiddel,
de az anyai szót, melyet
elméd, szíved magába zárt,
a bölcsőt, mely ringatott,
ne vedd el.
Féltő gonddal őrizd
múltad emlékeit,
tisztelnék majd érte
felnőtt gyermekeid,
és meglátják, mi végre
áhítod minden rögét.
Miért kapaszkodsz
e kicsi földbe, miért?
Mint drága aranyhoz,
úgy ragaszkodsz e kérgesült,
meggyötört agyaghoz.*

*Hányszor hallottad már:
édesebb otthon a kenyér.
Tudod-e valóban, mennyit ér?
Maglehet, néha szegénynek
érzed magad,
bizonytalannak a holnapot,*

*de vedd észre az ég kékjéből
rád ragyogó Napot.
S itt, a Turul árnyékában
megpihen, csendesül lelked,
új otthonod itthon leld meg.
Bár... sokáig tagadtak címet, koronát,
most valóban rajtad a sor;
építs olyan hazát,
hol megmaradsz magyarnak.
S István király örökét
úgy add tovább fiadnak,
mint fényes, ki nem hunyó lángot,
mert ez a te h a z á d,
ez a te o r s z á g o d.*

2004. augusztus

Falum, ezerszer

*Ezerszer szeretett,
ezerszer megvetett,
ó, fényes malasztal
háromszor megmentett.*

*Három kereszt őrzi
útjaid kapuját,
kőbe vésett turul
vijjogón vigyáz rád.*

*Apám lelke lebeg
templomtorony mögött,
hullámzó Balaton
széles vize fölött.*

*Hol van már a nóta,
hova lett a virtus,
kemény kőkeresztben
megpihen a corpus.*

*Kőlábak nem őrzik
árnyas tornácodat,
szélfúttá kémények
üresen tátognak.*

*Hova kapaszkodjam,
melyik emlékembe?
Kibe fogódzkodjam,
melyik darab földbe?*

*Magához bilincselt
a nagy víz játéka,
megkötött szelíden
édesanyám csókja.*

*Hova is mehetnék
immár nélkületek,
ezerszer megáldott,
ezerszer szeretett.*

2004. október

Szótlantul és hallgatatag

Szótlantul és hallgatatag
ül a vén a Nap alatt.
Csendje pokolnyira mélyül,
egyre reszket, egyre vénül.
Nem hívja gyermekhang,
magányát őrzi a harang.
Tanúként, ha néha kondul,
hívó szava elbitangul.
Málladozó tornya felett
elmúlt idők keringenek.
Hosszan néz az út porába.
Elfut, elmegy, aki gyáva,
velük halnak az ünnepek,
messzi múltba tovatűnnek.
Üres házak, üres telkek,
üresek lesznek a lelkek.
Sóhaja a semminek szól.
Ima? Visszatér félútról...
Belülről hall hangokat,
kedve múltó hangulat,
könnyeit issza holdanyó,
mosolya már mindentudó.
Helyére ülök egy napon,
s egy verőfényes hajnalon
tovalebben lelkünk fénye,
kétszer halunk: egyszer meg,
majd lassan a feledésbe.
Mi utánunk itt marad,
szálló por s egy üres pad...

2004. április

Akit emelsz

*Megváltók száma lehet száz,
de törpe nem, csak óriás
ér fel az egekig.*

*Gondolatod fénye
- ha ki mered mondani -
mint izzó zsarátnok
hasít a sötétbe.*

*Csont, ha roppan, gerinc törik,
megaláznak az emberig;
de konokul szegett fejed
akarattal emeled,
magasba tartva a pislákoló,
elgyengült Szellemet.*

*Jutalmat sem várva lépsz tovább
a nyűgös, újra és újra letört mába,
mert akit emelsz, csak kicsi,
de nem gyáva.*

2003. augusztus

A Balaton szíve

*Szívet formál sok ember
kéz a kézben, s a tenger
ezüst fényében ragyog
üveg-hullámon habok
ezernyi mintája ékes*

*elöl, ott zászló lobog
forrong a víz, felzubog,
míg a nagy kör elkészül
élő gyűrűként feszül
csillogó szemmel népes
elszánt, mindenre képes*

*üzenjük neked, távol
ki élsz, valahol máshol
együtt keltjük életre
emberformálta szíve
méltósággal feléled
Zamárdiban teérted*

*fogadd el, s az életjel
lúktet, vibrál a légben
ezernyi léggömb hada
szelek szárnyán leng tova
vízen, égen, a parton
minden lúktet egyhangon*

sz e r e t ü n k, B a l a t o n.

2004. július

Gosztola János: Naplemente

Szabadságszobor Aradon

(2003.-ban a kihelyezés előtt)

*Rácsos udvaron
állnak a szobrok
magadón, némán
búsuló foglyok*

*Hirdették egykor
legyen itt béke
fáradt szívekre
Hunnia néz le*

*Szárnyas angyal
nem száll világra
árva az eszme
búsul, ki látja*

*Szabadság angyala
rács mögé zárva
szomorú udvar
sötét zugába*

2003. május

Felhők tartják

*Felhők tartják most az eget,
mint hatalmas oszlopsereg.
Égi templom, kék kupola,
estéli színek alatta.
Moccan a szél, halkan surran,
fény gyullad felhőablakon,
felizzik az égi katlan,
vöröslőn égő alkonyon.
Avart rúgva süpped a láb,
vedlik már a régi világ.
Fák közt leskelődő fények,
kandikálnak kósza lények,
kutakodnak arcok után,
csendben lépő léptek nyomán.*

*Mintha idő nem is lenne,
mintha el sem mentek volna.
Kusza ágak rejtekéből
leskelődnek fel a Holdra.
Futok öreganyám elől,
eltörött a tejesbögre...
ősz kertből, őszi ködből
naspolyát hoz kötényébe' ...
Amott apám kaszál éppen,
lucernaföld legvégében.
Fordul a ló, nyerít egyet;
ködbe vesző fátyolképet
lenget tova a hideg szél...*

*Aztán csend lett, mély és üres,
egyedüli néma magány,
üres szívvel kergetőző,
gonddal ácsolt sötét talány.
Most az ima más, mint máskor,
felmorran válaszáskor.
Zúgó folyó, örvény hangja
csak a hívőt vigasztalja...
Nekünk igaz csak az ének;
S az a másik, várt új élet
nekünk nyújtja vigaszát.*

*Elmentek. És sokan mások,
már én is sorsomra várok...
Kőkeresztnél gyertya lobban,
ima száll fel most az égre:
maradj velünk, ne menj messze,
Uram, eljött már az este...*

2004. november

Csókakő vára

*Kővár ormán ül egy csóka,
fenn a csúcson oly apróka,
alig látom szárnyait.*

*Cserregőn csak csicserészik,
billegőn csak szemlélődik,
szél borzolja tollait.*

*Oly régóta vár a vártán,
feketén ül szikla ormán,
szövögeti álmait.*

*Csókaköve, ha felépül,
magas fala majd elkészül,
délcegen áll itt megint.*

*Kőrengeteg magasában,
erős falak zegzugában
csóka vigyáz tornyain.*

2004. november

Esti fények a falu felett

*Fények égnek az esti égen,
úgy ragyognak, mint egyszer, régen.
Ünnepi varázssá mosolyul
- csodás álmomban őket láttam -
mária-kék ruhában jártam
fehér kőfejfás sírok között,
lépkedtem virágözön fölött.
Óvatos suhogással emelt,
tartott magasan az értelem,
mely őrzi a világegyetem
parányi lényének létét.
Fény vont a aranyba az eget,
emberi sorsot feledtető,
angyalkardos, felemelő.
És ott voltak a ragyogásban,
a gyémánttal áttört szikrájú
felhők mögötti suttogásban.
Láttam őket. Láttam... vagy inkább
csak éreztem jelenlétüket?*

*Lassan mentem, néha megbotolva,
mint ki ezer láncsal kötözött,
és akkor szivárvány éledt föl
a kihalt utcás falu fölött.
Már a templom lépcsőn jártam,
halványabb lett a Nap sugara,
s a boltíves ablak üvegén
lángolt égővörös korongja.
Szavak lopódtak az ajtón át,
az ünnepélyes áhítatban
egyre mondták a litániát.
Még duruzsolt a benti ima,
mikor messzezengőn felcsendült
az öregharang hívó szava.*

Könyörgés

Édes szülőföldünk,
életünk vigasza,
segíts életre kelnünk,
legyél hitünk gyámola.
Sugárzó ragyogást
bocsáss a lelkünkre,
mosolygó, szép szemű
kicsi gyermekekre.
Miattuk kérjük
e szent varázslatot,
kösse őket ide
minden mi itt áldott.
Kösse meg erősen
szeretet guzsalya,
kösse meg az élet
és annak akarata.
Vessél el magadtól
minden álnokságot,
minden csalárd eszmét,
hazug igazságot.
Bátorítsa szíved,
néped szeretete
hisz közülük egy vagy,
hazánk hű gyermeke.
Hamis mostohának
nincsen itt most helye,
kezedben a sorsunk:
élünk, vagy halunk-e...

2004. december

Csendes karácsony

*Belső fájdalom küzd bennem,
bánat ült lelkem fényeire.
Már vár az ünnep csendje,
és vár szívem aggódó félelme.
E gyalázat hova süllyeszt?
Vigaszt nyújt a jászolbéli?
Nézzétek e csöppség arcát
- saját népe tagadta meg -
megvívni a véres harcát
mégis eljön, vétkeseknek
újra, s újra megbocsát.*

*Bocsássatok meg hát ti is,
és mondjatok értünk imát.
Hisz Golgotát járunk ideát,
mert ugyan, ki birtokolja
ez áldott földű szent hazát?
Harcunknak vége soha nincs?
Már ássák a mély sírokat...
a gödör egyre csak nő,
melybe milliók hullnak.*

*A sátán harcra készen áll...
Lángnyelvű kard mondja,
állj meg, állj meg, megállj!
Minket, megint koncnak vetettek.
Nem pénzt, nem földi, más vagyont.
Embermilliókat, kik egyetlen
népből fakadón vallják
közös sorsuk, összetartozón!
Közös, mert más nem lehet,
hát szavuk határsértésként lebeg.*

*Bennem most a lelki éhség
minden kínja, iszonya.
Arculcsapottan várom,
mikor lesz e népnek igaza.*

*Erőnk nincs, farkasra lesünk.
Marja koncnak dobott testünk!
Nézzetek erőtlen, öreg népemre,
ki betevő falatért remeg,
és nem látja, hogy úgy sírtok,
mint a véresre gyötörtek.
Nem látja, mert nem akarja,
észrevenni sem tudja tán,
hogy feketeszín szalag díszlik
a nemzet lobogóján.*

*De őket meg nem tagadhatom,
tudatlanságuk bűne fejemre száll;
és ők így, tékozlón is az enyéme,
míg szívem dobbanása meg nem áll.*

*Most, ha megint eljössz Uram,
csillagfénnel jelzett úton,
bocsáss meg, ha nem érzek örömet,
és jászolodhoz csak könnyeim rakom.
Szólj a testvéreknek, szólj nekik odaát,
üzenem, ajtóm nyitva, az asztal terítve.
Jöjjenek! Mondjuk közösen azt az imát...*

2004. december

Harmadik nemzedék

*A természet teszi a dolgát.
Nem érdekli, hogy újra
feltérképezzük Európát.
Nyílik az ibolya, utána
a gyöngyvirág, a májusi
eső most is aranyat ér,
de valahol árva nemzetek
küzdenek pusztá létükér'.
S az ember, a földhátán
egy keserves átok,
ki egymást tapossa,
és könnyedén, hanyagul,
a Teremtőt bitorolva
jelenti ki az ígéket,
melyek, mint hamis ígéret
feszülnek az ég alatt.
Új rendszer, új remény,
soha nem a régi.
Ne eressz gyökeret,
s nem lesz, aki védi
házad, hazád, néped.
Megint új nevet kap
utca, tér, iskola,
zavarosban halász van...
Vádol kinek nincs joga.
Az igazság már megint
elvetélt, szégyelli magát.
Mérleg nyelvére tekint,
várja a megváltó halált.
A vének még sírnak. Tenni
erő nincs már. Van, ki bólint,
de nem változik semmi.
S a harmadik nemzedék
kilencszázhusz óta,
a célt tévesztett utat
egyre körbe rója.*

2005. március

Vigasztaló

(Szent László földjén)

Fűzfához hajlok, ága tovalebbe,
patakra hajlok, tovább fut sebesen.
Mennék a hídon át, pallója meghajlik,
jaj, árva szívemnek keserve elhallik
zord bércek hágóján, magas hegyek ormán,
távoli havasok zengő sziklafokán.

Ki hall meg engem, ha némán kiáltok,
ki hall meg engem, ha sírva sóhajtok.
Elmennék hozzátok, szép Magyarországba,
Szép Magyarországból Erdély havasára,
Isten Székhelyének varázsforrásához,
Tordai hasadék sötét barlangjához.

Itt történt hajdanán, hogy László király,
tatárral csatázni szemtől szembe állt.
Szakadékba zuhant az ellenséges had,
pedig csak maroknyi a magyar csapat.
Hiába ravaszság, hiába ígéret,
aranytallérokba, íme, már kavics lett.

Szórták az aranyat: Kapkodjad, kapkodd!
Ellenséged terád könnyen lecsapkod...
Vigyázó szemekkel figyelt a szent király,
imája Istenhez, az égbe felszállt:
- Ne engedd, Istenem, kapzsiság hatalmát!
-Ne engedd, Istenem, elveszni a hazát!

Hullott a sok pénz, nem volt, ki felvegye,
aranyat nem látott a harcosok szeme.
De látták a királyt vitézül küzdeni,
arany helyett égből követ lehullani.
Egy sem volt közöttük, ki pénzért hajolna,
űzik már az ellent be a szakadékba!

Így volt egykoron, mikor erős hittel
hazáját védte, kinek tenni ezt kell.
Kinek trónja elé népek leborultak,
vitézi tettéért hálás imát mondtak.
Itt ezen a helyen, hol hasadék támadt,
élő nyoma látszik a régmúlt csatának.

*Szent László király kő-aranyforintja
ímhol felbukkan, teszem tarsolyomba.
Egyik oldalára - az Isten verette -
rajta mély szakadék, tulipán felette.
Másik oldalára a medvét felveté,
hasadék szurdokán viszi a Nap felé...*

*Kemény idők járnak, tépik életünk,
örködj, el ne fogyjon gyötört nemzetünk.
Amint e kis kövön jósolják a jelek,
soha ne veszítsd el reményed és hited.
Erőnk újra éled a hosszú tél után,
múltunk gyökeréből sarjad a tulipán.*

*Ne sírj népem, ne! Dolgod tedd, mint eddig,
szépséges hazád egyszer megmenekszik.
Türelem igája nyomja a te vállad,
szeretet kenyere adja az oltalmad.
Nézz a hazugoknak sötétlő arcába,
hosszú szenvedésed az Isten megáldja...*

Torockó-Tóhely, 2004. június

Változások

*ma édenben,
holnap szemétben*

*ma szerelem,
holnap gyötrelem*

*ma szertelen,
holnap képtelen*

*ma élvezel,
holnap éhezel*

*ma vigalom,
holnap siralom,
lehet, hogy sírhalom...*

2003. július

Kétrét hajolva

*De büszkén, délcegen járta az utcákat,
benne nem volt semmi tisztelet, alázat.
Kétrét hajolva jár, ki földünk elbitorolta.
Sors keze vétségét, lám, hogy megtorolta.
Elégtétel nekem, - neki méltó büntetés-,
többieknek legyen figyelmeztetés.*

2003. április

Hol vagytok

*Az erek. Gyökerek, vének.
Búsan lehajtom a fejem.
Mivé lettek? Mivé tettek?*

*A szív. Szív dobog üresen!
Hogy lángot, füstöt ne vessen!
Mivé legyek? Mi ne legyek?*

*Az ész. Az ész, az esztelen!
Gondolkodásra képtelen,
kapkodó léha a létem.*

*A gyáva. A gyáva, félő!
Isten nélkül. Nélkül élő...
Kisemmiztek? Kisemmiző!*

*Éhbér. Éhbér jár csak neked!
Hol vagytok ifjak, lángHITEK?
Elhamvadt égő eszmétek.*

*S a tűz. A láng minek nektek,
ha égő zsarátnok mellett,
jéghideg kővé lesztek?!*

2005. január

Kőhegy kilátó

*Kőhegyek titka
mély kék homálya
hosszú zöld katlan
a völgy befogad
lanka hajlata
és kicsi dombja
magába elrejt
hazám e hely*

*csillan a tó
tükre vízkehely
szalagja ezüst
az égig emel*

*Fenn a kilátó
karcsú megálló
arcomon hűvös
lágy szellő suhan
édes bogyókat
napfény simogat
kőkereszt áll
az út közepén*

*csillan a tó
tükre vízkehely
szalagja ezüst
az égig emel*

Ott lenn a vén tó
hívón ring lágyan
fehér pettyekben
úsznak a hajók
partján megbújnak
gyűszűnyi házak
jegenye őriz
múló időt

csillan a tó
tükre vízkehely
szalagja ezüst
az égig emel

Amott az erdő
illatát ontja
akác virága
szirmát bontja
gerle bűg fákon
fészke az ágon
fenyves suttog
halk nászindulót

csillan a tó
tükre vízkehely
szalagja ezüst
az égig emel

*Két fehér törzsű
nyírfa hajolva
kövek között áll
karcsún lengedez
karja ölelőn
mozdul a szélben
levelén a fény
rezgőn bizsereg*

*csillan a tó
tükre vízkehely
szalagja ezüst
az égig emel*

*Magasan feltör
torony az égre
réz kupoláján
a kettős kereszt
vigyázón őrzi
az ősi tájat
konduló harang
győzött jelez*

*S a tó csillog
tükre víz kelyhe
ezüst szalagja
égig emel*

2005. május

Körtánc Szamard kövénél

*Kiserdőben régi oltár,
falú népe mind odajár,
zeneszóra körbe állja,
feléled az ősi máglya.*

*Ég a fáklya, lobog lángja,
dobbantsd lábad dudaszóra.
Körtáncunkban mindörökké
leszünk eggyé, egy lélekké.*

*Itt a lányod, itt az anyád,
a fiad és az unokád,
ők is járnak szakadatlan,
elvarázsolt hangulatban.*

*Bársonypalástja az éjnek
ránk telepszik, és a fények
párducszemként izzanak,
régiregét mondanak.*

*Istenhitünk új igéje,
szeretetünk hirdetője,
falú felett szálló ének,
hírül adja mindenkinek:*

*Egy a lelke a falunak,
egy Istent hívunk tanúnak,
s őseinkben megnyugodva
életre támadunk újra.*

2002. május

Gosztola János: Csalizók

SÓHAJOK INDÁI***Sóhajok indái***

*Sóhajok indái nőnek ablakomra,
ott kint egy reszkető faág reccsen.
Keserű könnyem ontom halomra,
a bánat virágait öntözöm csendben.*

2005. február

Mióta elmentél

*Mióta elmentél, senki vagyok.
Egyedüli árva, s hitehagyott,
mikor ott, azon a hideg esten,
hirtelen egyedül, néma lettem...*

*Letört virág a rózságon,
velem hervadt minden álmom,
míg ijedten lestem más bánatát,
engem csapott be rútul a világ.*

2005. február

Apróra váltani

*Apróra váltani, érdemes-e léted?
Hátad mögött összesúgnak
az irigy, beképzelt népek...
Nem érzik és élni sem élték,
az igaz, könnyáztatta létet.
Sanda szemükben gőg,
s mintha a többiek,
nem is emberek lennének...*

2005. január

Ha olvasod

*Ha olvasod, s megérted,
szívedig ér a gondolat.
Lásd, az élet sokat ér,
tedd félre hát gondodat.*

2003. december

Intelem

*A bölcsesség elménkben,
a szeretet szívünkben lakik.
Vigyázz mindkettőre, mert
nélkülük az önteltség elvakít.*

2004. február

Om, mani padme hum

*Ó, drágakő a lótosz kelyhében!
Ó, ember a mindenségben!*

*Nap fénye a felleget,
felleg szüli a vizet,
víz szüli az életet,
élet kelyhe lótoszvirág,
benne szunnyadoz a világ.*

*Világ közepén egy ember;
megint felesel....Istennel!*

2004. június

Mosoly

*Az úton hazafelé rám nézett,
majd nevetett egy gyermek;
s én visszanevettem,
hogyan szívembe rejtsem
szemének fényét, lelkembe zárjam,
mosollyal öleltem magamhoz,
kit valaha nagyon vártam;
kit elvettél tőlem,
kit sohasem láttam.....*

2004. március

Egy újszülött gondolatai

(Gál László Bulcsú és Hujbert Martin születésére)

*Az a bizonyos Hang, mely szívemig ért,
most bársonyán emel, ringat a szó.
Kezdet ez, bár féltem. Itt valaki
könyörgőn esdekel valamiért.*

*Kezdet ez. Bár csendesebb, mint Ott volt.
Hűvösebb és tágabb;
ezt nevezik Világnak?*

*A hang, mit az előbb hallottam...
Sikoly volt tán, elhalt, és jött a másik.
Aztán a hidegben egy meleg test,
Valaki azt mondta: Jaj, hogy fázik!*

*Itt jó. Nem félek, ismerős ez a lélek.
Ő mindig velem volt, éreztem sokszor,
kívülről is átkarolt, néha hallottam,
nekem dalolt.*

*A Másik is itt van mellette, védőn hajol ide,
tőle se félek, tudom, ő az erő, ő a Védelmező.
Itt jó. Ismerős ez a két lélek, és majd velük - élek...*

*Féltem Atyám, mikor belőled kiszakadtam,
de már bízom, jó helyre akadtam.
Köszönöm neked őket, a szeretetvivőket,
gondoskodókat, soha el nem hagyókat.*

*Hogy ide kerültem a világba, kérlek,
ne hunyjon ki körülöttem a szeretet lángja,
fáradozásod, Uram, ne vesszen kárba.*

*Utam fárasztó volt. Míg a fényt nem láttam,
folyton az ismeretlen világba vágytam.
De már megpihennék...*

*Ki segített, neki sem volt könnyű,
hallom szíve fáradt verését.
Vele, őmellette most már szundikálnék...*

2003. szeptember

Est-himnusz

*Midőn az este
eljött sietve,
Ester fátyolát
borítja ránk;
felzengő ének
Istent dicsérve,
Napot búcsúztat
égi imánk.*

*Napot búcsúztat
Esthajnalcsillag,
szerető asszony
mély öle vár,
Istár kapuja
előttem tárva,
Hórus repül
az alkonyon át.*

2004. május.

Aki érti a szót

*Aki érti a szót,
érzi a mosolyt,
magát szívéből adja,
az több, mint ember,
az édesanya.*

2004. február.

Ne kérdezd

(Berei Csillának)

*Ne kérdezd:
hogyan,
mikor
s meddig még?
Elég,
ha tudod,
hazavezet
minden utad.*

2004. február

Ne várakozz

*Ne várakozz arra,
ki gyakran ígéri:
egyszer majd veled tart.
Így nem hogy közelebb,
de mindig távolabb
kerül tőled a part.*

2004. február

Nemes cél

(Ajánlás Dr. K.Gy.-nek)

*Nemes a cél, mely az út végén vár,
ha zokszó nélkül cipeled terhed.
Kicsinyes gond ne húzzon le, s a sár;
emeld csillag-magasságba lelked.
Ki tiszta szívvel szeret nevemben,
azé lesz a megváltó kegyelem.*

2004. február

Hozzászólás...

*Ti szép szavú emberek odaát,
hallom értitek szívem dalát.
S ahogy az élet életté fakad
ez alatt a vén Nap alatt,
áldott isteni bölcsőhely;
asszony, tested csodás kehely.*

2004. március

Becsesebb

*Becsesebb a sírhalom is,
ha felette hazafi neve ragyog.
Babérnál ékeesebb a haza fénye,
küzdjetekek érte, magyarok!*

2004. február

Holdas éj

Betekint, rám néz
a Hold, ezüst fényt szórva
Nyugatnak siet.

Holnap is várlak,
hogy gyönyörködjem benne,
mily fényes holdudvarod.

Fájdalom éget

Magamba néztem.
Szavaim rég elfogytak,
fájdalom éget.

Kőbe zárva

Hogy őt megmutasd,
borostyánkőbe zártad,
öröklétre ítélve.

Napfény

Játszik a napfény,
bujkál, fellegek között
szórja sugarát.

Éden

Cserépben virág.
Öntözöm szorgalmasan,
nekem édenkert.

Madaram

Madár szállt hozzám,
még nem tudtam, beteg volt;
kertemben nyugszik.

Pillangó

*A szép pillangó
cikázva röppen feléd,
nézel utána.*

*Rejteket keres
hernyócskáinak fészket
és óvóhelyet.*

*Tavasszal látod,
mennyi kárt tesz, undorít
a csúf kis jószág.*

*S ha túléli
a kemény hideg telet,
újjászületik.*

*A szép pillangó
cikázva röppen feléd,
szíved hogy örül...*

Környezetvédelem

*Szomjad gyötrő kín,
szikláról cseppen a víz,
olajfolt benne.*

*Benzinbe vizet,
permetbe mérget tesznek,
biztos a hatás.*

*Játszunk. Mért időnk
másodpercei futnak,
a szakadék vár.*

Itató

*A kert közepén
madáritató csillan,
vendégfogadó.*

Búsulva

*Búsulva nézem,
gyorsan vénül a világ,
új ránc arcomon.*

*Tél lehelete,
ősznek álcázta magát,
fák díszét tépi.*

Bölcsesség

*Van, ki régóta
érti, tudja, amit én
most tanulok meg.*

*Korunk azonos,
az én színem még vadzöld,
ő érett piros.*

*Nem látja a bölcs,
ki vagy, csak azt, akivé
holnap változhatsz.*

2004. július - 2005. február

Hangulat

*egy dallam
halkan lép
itt velem
édesdeden
fáradt lelkem
megpihen
e dalban
és szívemben
halkan
muzsikálva
fellobban
egy másik dallam*

2004. május

FÁJDALOM KÚTJA***Nap vagyok én***

(Válasz Lajos Béla szonettjére)

*Nap vagyok én, nem pedig sötét éj,
középen lobogó fáklyakéve.
Nem tudom, majd mit hoz sorsom éve,
testem rabul ejtette égi kéj.*

*Számtalan éjjel sötét kútja mély;
szívemen dús virágmező virít,
vigaszra, dalra semmi szükség itt,
lüktet az élet, terád vár, ne félj.*

*Lobog szemem sugara, mint a Nap!
Irigyeim, hallod, mit mondanak?
Felragyog az égő csodafáklya,*

*Szememben örök tüzet gyújtanak,
izzik forró lávaként az ősz mag,
vakítón lobog, mint a Nap lángja.*

2004. július

Fájdalom

*Tűzesőként ég, marja lelkem,
hamis ámitás hagyja el szád,
kétségbeesés fogja énem,
testem gyötri kínzó, lázas vád.*

*Karmaid tartják foglyul szívem,
rám terülő sötét angyalszárny,
álnok célú, önző vágy lebegtet
motoszkáló, hamis éjszakát.*

*Hullok érzéketlen hallgatásba,
rám nehezedik a sötétség hona,
hajnalra gyűrt, vizes, üres az ágy.*

*Hullok érzéketlen zokogásba,
nehezedik rám a sötétség pora,
meghal a szeretetre éhes vágy.*

2004. szeptember

Tagadás hozza közel

*Tagadás hozza közel a halált,
te lettél nekem a mostoha.
A nem és nem tilalmas szava.
Nem ismerlek. A szó célba talált.*

*Nem taposta lábam hazád útját,
borod, kedvem nem vidította,
asztalodnál sem ültem soha,
megmérgezték életvize-kútját.*

*Hitegettek mázas szavakkal,
gyalázatos bűnét, hogy elfedje,
testvérét, a testvér elfeledje.*

*Szembe nézni, jaj, dehogy mertem.
Hittem. Szegény, tudatlan, ostoba,
nem láttam tetted, milyen otromba.*

2004. december

Tenger ölel

*Tenger ölel, morajlón, vadul árad,
fekete mélység, mint a sóhaj,
csapódó hullám, mint a robaj,
holdfényt taszító, könnyező bánat.*

*Született létem adom a másnak.
Küzdök merészen, vissz az ár, jaj,
a népes, hangos sokasággal
foltozom hibáit a magánynak.*

*Csak könnyeim táplálják e létnek
alázott, színes, girbe-gurba
rossz utat, mely becsapott végleg.*

*S hiába epedőn zengő ének,
örvények csápos karjaiba
rángatnak ráncos idő-vének.*

2004. december

Az áldozat

*Síró, bamba, tudatlan néped
áldozatnak dobja önnön magát,
aki látja, az mind elképed...
s amerre nézek, enyém e világ.*

*Mégis elmondom ezerszer néked,
elszánt, konok, vad barbársággal,
s szemembe bámulhat rettegésed
perzselő, égre csapó lánggal.*

*Reccsenő, törött csontú hős népek,
megvert és megalázott lelkek
porig sújtó sikolyban élnek.*

*Tépjenek szét az áruló kezek!
Júdás! Szemembe nézz, nem félek!
Mert én veled halok vagy élek!*

2004. december

Meglátni Isten ítéletéből

*Meglátni Isten ítéletéből
balsorsom, mely egyre fenyeget,
keresztfák égő tűztengeréből
mered föl, mutatva az eget.*

*Bilincsek mázsányi vasfémétől
szabadultan lép a rab lélek,
az ezer gondolat börtönétől
én, a halandóvá lett, félek.*

*Bajokkal fenyít a sors árnya,
- tapasztalásom tudásod kútja -
porrá leszek, hogy emelj az égre.*

*Ne ránts on sorsom földi sárba,
lelkem utolsó ítélet várja,
és a kirótt út véget ér - végre.*

2004. december

Minden sóhaj és tett

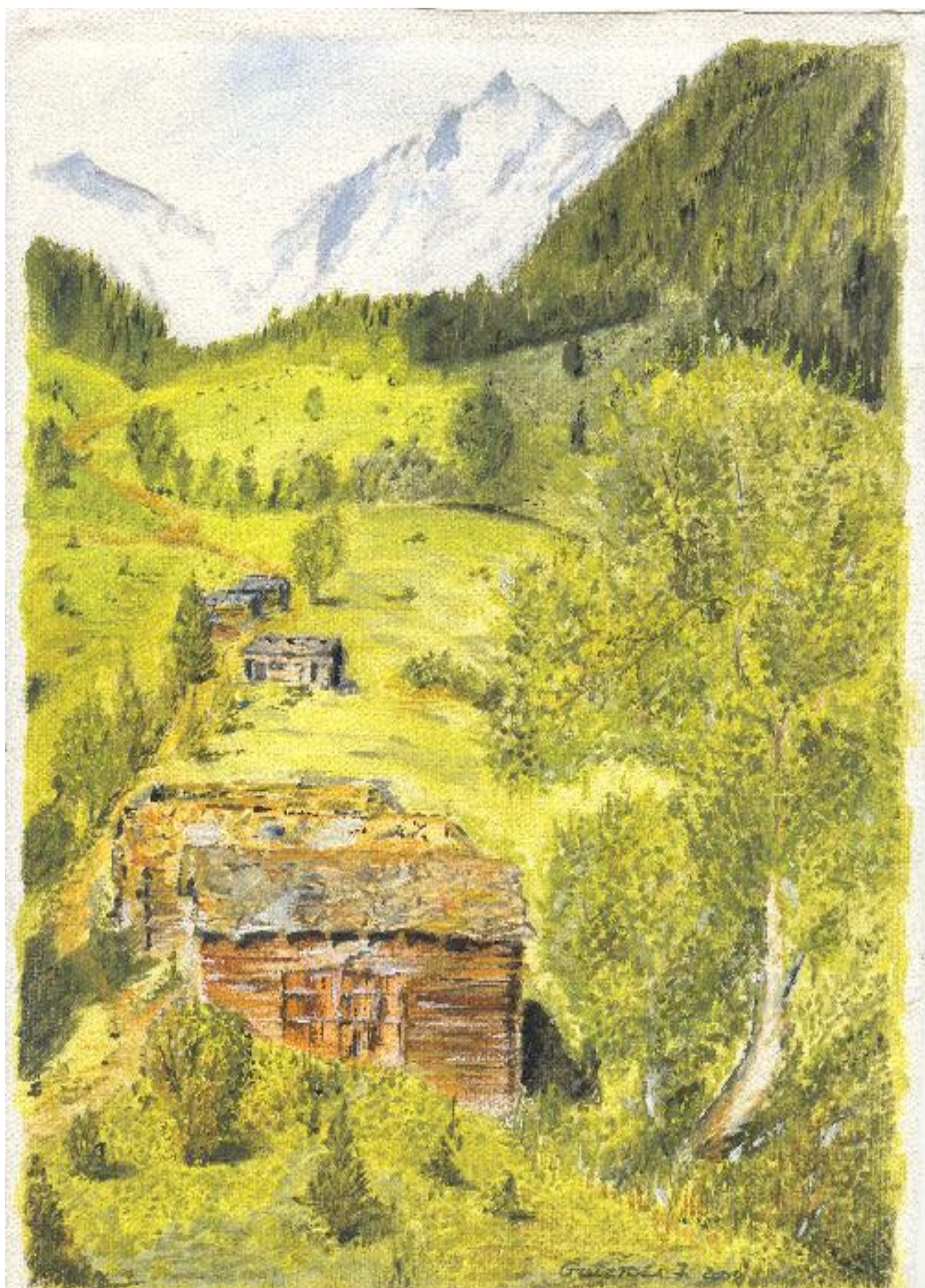
*Minden sóhaj és tett hozzád száll,
meg nem tett lépés zaja kopog,
itt testvérgyilkos osonva lop,
s ajtódon zörgő, hiába vár.*

*Káin! Vétked a bűn, rád talál;
Isten szemében szűrő homok,
Jákob kecskebőrre bújók,
a hízlgő nem vet, de kaszál.*

*József búsan sír a kút mélyén,
számolod kétes hasznod a végén,
s mégis ő az, ki végül megbocsát.*

*Sír gonosz, kegyetlen testvérén,
de bosszút még sem vesz saját népén;
fáraó álmáról mond új csodát.*

2004. december

Gosztola János: Nyár a Havason

Fakófehér

*Fehér holló sötét éjben,
ki jelent meg hófehérben?*

*Porló fejfa, villám sújtott,
az égi fény tüzet gyújtott.*

*Vörös az ég, vörös szemű
síró asszony de keserű.*

*Feketegyász-ruha lebben,
feketénél feketébben.*

*Könnye pereg, olthatatlan,
szíve sajog lankadatlan.*

*Sós könny folyik arcán végig,
fájdalma felér az égig.*

*Fakószürke tépett rongyot
múló idő széjjelfosztott.*

*Mint a bánat, mint a sóhaj,
eltűnik, s az idő, ó, jaj,*

*Értünk hullat újabb könnyet,
s mint tavasszal bújó rügyek,*

*Áldozatul az Istennek
ember-lelkek megszületnek.*

*S fakófehér éjszakákon,
mikor már kerül az álom,*

*Angyal suhan át az égen,
fehér holló, sötét éjen...*

2005. január

Mint bérceken eltévedt

*Mint bérceken eltévedt ember
nézi csüggedten az ismeretlent,
s rettegi a mélyet, a kegyetlent,
meredély szélén lépni nem mer.*

*Szavak özöne, mint a tenger,
kétségbe vonja a végtelent,
szűkülő farkasként éli a jelent
ki sorsával játszik, békét sosem lel.*

*Ott lenn leskel a néma sötét,
ő, élni akar, lépéseit
vigyázza, mert tátong a szakadék.*

*S ha visszatalál, lelhet békét.
Győztes? Akkor, ha félelmeit
leveti, a rút gyávaság kergét.*

2004. december

Jöttem élni

*Ki esendő, hű lélekké lettem,
jöttem élni, szeretőt lesve,
hallottam, velem sír az este,
dühös, szilaj vulkán izzott bennem.*

*Szerelmem rejtekekbe rejtem,
bújtam hozzá, habár nem volt teste,
árva, suta, félénk szerelmem,
áldó szó vigaszában kereste*

*Mindazt, ami jó. De fájt a kéz,
szívünket tépték. Ó, mily álnok!
És acélként feszültek a karmok.*

*Békét nem hoz a várt, áldott éj,
sötét a semmi, a szív konok,
felettünk taszító, irigy álmok.*

2004. december

S aki tud, lát

*S aki tud, lát, mégsem mer szólni,
a történelem fájdalma közel.
Annak, ki érez, szeretve ölel,
szívébe éles tört kell-e verni?*

*A gondolat készen áll. Most tenni,
talált igazságot követel.
S ha egyetemes gazság jön el,
ne hagyd lelked mocsárban heverni.*

*A hallgatásnak megvan a bére,
ha fentről biztosított léte,
okosakat, majd hunyorgatva szól.*

*És hallgatnak, kiknek szólni kéne.
Bár vállig fürdetik a vérbe,
a bárány néma, üres a jászol.*

2004. december

Hulljon átok

*Hulljon átok mérgezett szívekre,
elaltatott gyermeklelkűek.
Nézz induló, sarus népedre:
élni lomha, csúf puhatestűek.*

*Csúszó-mászó nyálkás életükkel,
tál lencséért adták el maguk,
ki törődik holmi esküvel,
nincs itt már szent, és nincsenek tabuk.*

*Ránk zúdult őseink minden átka.
Mint Káin - a jó testvér gyilkosa -
bűne bujdosó fejekre száll.*

*Népe egységét soha sem várja,
ki csak zsíros koncert jár a bálba,
s azt lesi, merre billen a tál...*

2005. január

Velem sírnak

*Velem sírnak ott fenn a hegyek,
és fáj a hajnal, szomorú az est.
Fárad a lélek, ronccsá lesz a test,
s én indulok, hogy veled legyek.*

*Várom a holnapot, hogy megtegyek
minden földi dolgot, mi nem rest,
s létem az égen napsugárt fest,
hogy Isten életében részt vegyek.*

*A hegyek, a hegyek zúgnak ott fenn,
várják tékozló visszatértem,
kőkönnyet morzsolnak, mert megtértem*

*Nagyságuk sziklahitté nő bennem,
szilaj kitartásuk most értem;
fájdalmam semmi hozzájuk mérten.*

2005. január

MEGKÉSETT AJÁNLÁS

Szakáli Anna: Tisztafényű lélekkel kötetéhez

Bizonyára szokatlannak gondolja a kedves Olvasó, hogy itt talál egy utólagos jegyzetet az előzően kiadott kötetemhez. A magyarázat a következő. 2005. március 17-ére meghívást kaptam a siófoki Gondozási Központtól, író - olvasó találkozóra, melyet örömmel elfogadtam.

Amint beléptem az épületbe kedves fogadtatásban volt részem. Aki a beszélgetésre jött, mindenki hozzám lépett bemutatkozni. Aki nem mert, vagy nem tudott odajönni, ahhoz én mentem oda. Mire a hivatalos beszélgetés időpontja elérkezett, egy duruzsoló boly alakult ki a terem közepén.

A meglepetések még csak ezután jöttek. Az ott lakók által kiválasztott és felolvasott versek, a kiejtett szavak, a gonddal formázott hangsúlyok, és ezáltal a mondanivaló - azzal a szeretettel átívódva, amit csak csillogó szemű emberek képesek adni - bizony könnyeket csalt szemembe.

Láttam a reszkető kezeket, a hiányzó végtagokat, a nyakmerevítővel felpolcolt gerincet, de ez most nem számított, szóba sem került. Ittuk egymás szavait, és ha hiszik, ha nem, boldognak éreztem magam velük, közöttük. Bármelyikük lehetett volna az édesanyám, aki maga is nyolcvankét éves.

Az egyik olvasó, Kiszely Józsefné mondanivalóját az alábbiakban foglalta össze.

" Szakáli Anna, Tisztafényű lélekkel című verseskönyvét elolvastam, rutinból egyszer, aztán többször. Hogy miért, röviden szeretném ismertetni.

Megfogott az a gyönyörű és egyszerű mondat, amelyet egy idős székely embertől idézett a szerző: "Azért vagyunk a világon, hogy az velünk szebb legyen, mint nélkülünk." Ez már gondolkodásra késztetett és kíváncsivá a versek tartalmára és írójára.

Bevallom, nem nagy versszerető voltam, talán az érettségi tétele volt az oka, mert József Attila politikai verseinek elemzése volt a feladatom. Holott Arany, Madách állt közel hozzám, na meg a próza.

Rokoni szálakat fedeztem föl az én sorsom és a versek között. Nagyon tetszett a sok ellentmondás szembe állítása, pl. a jó-rossz, igen-nem vívódása, szép-csúnya, álom-valóság, stb.

A költő megszépítette az olvasás idejére a világomat, ráébresztett a vers szeretetére. Pár verset szeretnék említeni, ami nagyon tetszett.

Vándor - visszaérkezni oda, ahonnét indultam. A fáradt lélek hazatalál.

Amikor én születtem - ahova, amilyen családba pottyantott a gólya, hasonló az én sorsomhoz.

Már itt van - a XXI. század, ennek borzalmait, a jövő félelmeit, természetrombolását értem a versből. De eszembe juttatja Madách szavait is: "Ember küzdj, és bízva bízzál!"

Akkor is csak egyedül - a párkapcsolat boncolgatása, az emberi egymás mellett élés és mégis egyedül, hogy a női lélekben elegendő akarata van a mindent legyőzéshez.

Az ezerarcú Balaton szeretetét, a tájleírását, a Bakony hegyeit gyönyörű versekkel tolmácsolja a költő.

A könyv célja: szépre, jóra tanítani minden korosztályt, nevelő hatású is. Én érzelmileg feltöltődtem, gondolkodásra serkentett. Mindenkinek ajánlom. A kötet egyik rövid versével szeretném befejezni gondolataimat.

Válasz Arkynak

Arky!
Akárki
vagy te,
versed olvasva
fény gyúlt lelkemben,
szépsége szívemben
vihart kavart,
és ott maradt.

Köszönöm.

Kiszely Józsefné Siófok, 2005. március 17."

Tisztelt Olvasó! Egyszerű, nyíltszívű emberek között jártam és nekem nagyobb dicséret, elismerés nem kell, mint ezeknek az embereknek a szeretete, megértése. Szeretném, ha egyet értenének velem abban, hogy ezeket a gondolatokat meg kell őrizni, mert táplálkozni lehet belőlük s Önök is, én is szegényebbek lennénk nélkülük.

Tisztelettel

Zamárdi, 2005. április 26.

Szakáli Anna

Köszönet

Köszönetünket fejezzük ki a támogatásért:

*Siófok Város Önkormányzata
Dunántúli Regionális Vízmű Rt. Siófok
Termofok Kft. Siófok
Balatonpressz Kft. Siófok
Siófok-térségi Helyi Érték Közhasznú Egyesület (HÉ!)
Sió-bor Kft. Siófok
Zamárdiért Közhasznú Egyesület Zamárdi*

Tartalomjegyzék

<i>Ajánlás</i>	4
<i>Hajnali Napköszöntő</i>	5
ÖRÖKRE HOZZÁD SIMULVA	6
<i>Mintha</i>	6
<i>Mosolyok születnek</i>	7
<i>Örökre hozzád simulva</i>	8
<i>A csaló</i>	8
<i>Szemedben</i>	9
<i>Semmit sem bánok</i>	9
<i>Gyémántrezzenésű fények</i>	10
<i>Mit nem lát senki</i>	10
<i>Miért ne lehetnék?</i>	13
<i>Borostyán</i>	14
<i>Bujdosó</i>	15
<i>Mit súgott a vén Hold</i>	15
<i>Azon a nyári éjszakán</i>	16
<i>Mint Ádám, Éva mellett</i>	17
<i>Ott leszek...</i>	17
<i>Búsongó</i>	18
<i>Szelíd szemeidnek</i>	18
<i>Örökre</i>	19
<i>Veled, nélküled...</i>	20
<i>Ha álmom hozzád ér</i>	20
<i>Nélküled, veled</i>	21
<i>Ez az én testem</i>	22
<i>Óvatos érzelem</i>	22
<i>Te vagy-e</i>	23
<i>Veled, örökké</i>	23
<i>Messze az ég</i>	24
<i>Menedék</i>	25
<i>Állj meg</i>	25
<i>Örök időkre</i>	26
<i>Te csak szeress</i>	26
ODAFENN ÉS IDELENN	27
<i>Odafenn és ideleenn</i>	27
<i>Éjszaka</i>	28
<i>Körök...</i>	31
<i>Írhatnék én úgy is</i>	32
<i>És eljött</i>	32
<i>Valaki hiányzik</i>	33
<i>Ne sírjatok</i>	34
<i>Ó, áldott kezek!</i>	35
<i>Dalokkal repülök</i>	35
<i>Láttam fehér éjszakán</i>	36
<i>29. példány</i>	37
<i>Repülő idő</i>	38
<i>Hívogató</i>	38

<i>Míg a gyertyák tövig égnek</i>	39
<i>Szabadon</i>	40
<i>Ismeretlen költő</i>	41
<i>Fehér tincs</i>	41
<i>Tóparti magány</i>	42
<i>Orsótánc</i>	45
<i>Mikor még nem voltam</i>	45
<i>Babba Mária</i>	46
<i>Anyaság</i>	47
<i>Megbékélés</i>	47
<i>A lélek két arca</i>	48
<i>Hány éves vagyok...</i>	48
<i>Istennek fiaként</i>	49
<i>VIRÁGOK KERTJE, HOVA TŰNTÉL?</i>	50
<i>Virágok kertje, hova tűntél?</i>	50
<i>Teremtő könnyek</i>	51
<i>Tavaszi üdeség</i>	52
<i>Szüretelő</i>	53
<i>Suhanó ősz</i>	53
<i>Mikor bús az ember</i>	54
<i>Ábrándos világ</i>	54
<i>Mint kicsi bogár</i>	55
<i>Alkony</i>	56
<i>Gyöngyházfény</i>	57
<i>Tóparti ezüst-álom</i>	58
<i>Alvó tavasz</i>	59
<i>Már sugdos az orgona</i>	60
<i>Rezzen a levél</i>	61
<i>Gaia</i>	61
<i>Játszi fények</i>	62
<i>SZENT ISTVÁN ÖRÖKÉBEN</i>	63
<i>Szent István örökében</i>	63
<i>Falum, ezerszer</i>	65
<i>Szótlanul és hallgatólag</i>	66
<i>Akit emelsz</i>	67
<i>A Balaton szíve</i>	68
<i>Szabadságszobor Aradon</i>	71
<i>Felhők tartják</i>	72
<i>Csókakő vára</i>	73
<i>Esti fények a falu felett</i>	74
<i>Könyörgés</i>	75
<i>Csendes karácsony</i>	76
<i>Harmadik nemzedék</i>	78
<i>Vigasztaló</i>	79
<i>Változások</i>	80
<i>Kétrét hajolva</i>	81
<i>Hol vagytok</i>	81
<i>Kőhegy kilátó</i>	82
<i>Körtánc Szamard kövénel</i>	85
<i>SÓHAJOK INDÁI</i>	88
<i>Sóhajok indái</i>	88

<i>Mióta elmentél</i>	88
<i>Apróra váltani</i>	88
<i>Ha olvasod</i>	88
<i>Intelem</i>	89
<i>Om, mani padme hum</i>	89
<i>Mosoly</i>	89
<i>Egy újszülött gondolatai</i>	90
<i>Est-himnusz</i>	91
<i>Aki érti a szót</i>	91
<i>Ne kérdezd</i>	91
<i>Ne várakozz</i>	92
<i>Nemes cél</i>	92
<i>Hozzászólás...</i>	92
<i>Becsesebb</i>	92
<i>Holdas éj</i>	93
<i>Fájdalom éget</i>	93
<i>Kőbe zárva</i>	93
<i>Napfény</i>	93
<i>Éden</i>	93
<i>Madaram</i>	93
<i>Pillangó</i>	94
<i>Környezetvédelem</i>	94
<i>Itató</i>	94
<i>Búsulva</i>	95
<i>Bölcsesség</i>	95
<i>Hangulat</i>	95
<i>FÁJDALOM KÚTJA</i>	96
<i>Nap vagyok én</i>	96
<i>Fájdalom</i>	97
<i>Tagadás hozza közel</i>	97
<i>Tenger ölel</i>	98
<i>Az áldozat</i>	98
<i>Meglátni Isten ítéletéből</i>	99
<i>Minden sóhaj és tett</i>	99
<i>Fakófehér</i>	102
<i>Mint bérceken eltévedt</i>	103
<i>Jöttem élni</i>	103
<i>S aki tud, lát</i>	104
<i>Hulljon átok</i>	104
<i>Velem sírnak</i>	105
<i>MEGKÉSETT AJÁNLÁS</i>	106

Képek jegyzéke

<i>Gosztola János: Csalizók.....</i>	85
<i>Gosztola János: Halásztanya.....</i>	45
<i>Gosztola János: Hazatérés</i>	31
<i>Gosztola János: Naplemente</i>	71
<i>Gosztola János: Nyár a Havason</i>	99
<i>Gosztola János: Tűzangyal.....</i>	13

Tisztelt Olvasó!

A Hajnali Napköszöntő kötetemben megtalálhatók a szerelem, a fenti és lenti világ, a természet, a történelmi örökségek, az emberi lélek kérdései, szenvedései, fájdalmai, mely mind-mind az élet részeseként kísér bennünket végig. A természethez tartozás gondolatát és az abban való földi létünket Gosztola János siófoki festő akverelljei és olajképei hozzák még közelebb az olvasóhoz.

A hat fejezetet átszövi a szabad emberi cselekvés, a tévedések következményei és annak az erőnek az állandó jelenléte, amelyet akarunk, nem akarunk, jelen van mindannyiunk életében.

Eddigi éveim során nagyon sok olyan emberrel találkoztam, akikkel kapcsolatban nem voltak kellemes élményeim. Azonban ha sikerült közelebbről megismernem őket, egész más ember barátságával, szeretetével lettem gazdagabb.

Sokat gondolkodom, hogy miért emelnek kőfalat maguk köré? Hisz, nem rosszabbak, mint mások, sőt adott esetben még jobbak is. Mitől, vagy miért szegyenkeznek? Zordságukkal védekezve bújnak el igazi énjük mögé. Vagy tán nem is ők emelték azt a falat? Tán a kor, melyben élünk....

Tisztelt Olvasó! Ilyen fal, bármelyikünket körülvehet. Bontsuk le együtt, és nézzük meg, ki áll mögötte.

2005. szeptember 29.

Szakáli Anna